VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXX, Nr. 149, iulie 1983 | Redaktion: Balduim Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

Un camarad german, fost ofiţer de legătură la Divizia a 4-a Infanterie română în a doua jumătate a anului 1942, a avut amabilitatea să ne pună la dispoziţie un preţios material documentar privind contribuţia diviziilor române din Corpul VI Armată (General Corneliu Dragalina) în bătăliile dela Doneţ, dela Harkov şi din Calmucia.

Fotografia de mai sus, cu desăvârşire necunoscută până acum, îl reprezintă pe Mareşalul Ion Amtonescu vorbind comandanţilor de divizii şi de regimente din Corpul VI Armată, convocaţi, spre sfârşitul lui septembrie 1942, la Sadovoiie în Calmucia, unde se afla postul de comandă al Diviziei a 4-a Infanterie, divizie comandată la epoca aceea de Generalul Cialîk. Comandant al Corpului de Cavalerie în 1943, în Caucaz şi în Kuban, Generalul Cialîk a rămas în amintirea acelora care au stat sub ordinele lui, în timp de pace, dar mai ales pe timpul războiului, ca un şef cu adevărat exemplar, înzestrat cu alese calităţi sufleteşti.

Fotografia aceasta prezintă importanţă pentru noi şi pentru faptul că ofiţerul din apropiere de maşină, cu braţul stâng amputat, este Colonelul Romeo Zaharia, aghiotantul Mareşalului.

La începutul campaniei din Rusia, Romeo Zaharia, pe atunci Locotenent-Colonel, era şeful de stat-major al Brigăzii a 8-a Cavalerie, al cărui comandant, Colonelul Ion Dănescu a căzut la Wesseloiie, în faţa şanţului anticar din Stepa Nogailor. În aceiaşi zi, la 1 octombrie 1941, Zaharia îşi pierdea braţul, iar Căpitanul Petre Datcu şi Plutonierul Balica, care se aflau în preajma lui, au fost făcuţi bucăţi, în adevăratul sens al cuvântului.

Ofiţer excepţional de bine pregătit, de înaltă ţinută morală, blând şi amabil faţă de subalterni, Colonelul Romeo Zaharia a rămas credincios Mareşalului până la sfârşit, plătind aceasta cu viaţa. A murit în închisoare!

I. V. EMILIAN

LA CEI 90 DE ANI AI GENERALULUI ION GHEORGHE

Ultimul ministru plenipotenţiar al României la Berlin, profesorul emerit al atâtor promoţii de ofiţeri care au urmat cursurile Şcoalei Superioare de Război şi autorul unor importante scrieri militare care au fost premiate, Generalul Ion Gheorghe a împlinit venerabila vârstă de 90 de ani.

Dintre toţi foştii demnitari care, după 23 august 1944, au ales exilul, nici un altul nu a fost mai solidar, prin prezenţă, cuvânt şi faptă, cu zbuciumul şi manifestările acestui exil, aşa cum a fost Generalul Gheorghe.

Omagiul pe care i-l aducem aici la această aniversare nu reflectează decât în mică parte tot ce-i datorăm.

Generalul Ion Gheorghe s'a născut la Piteşti, la 6 februarie stil vechi, 19 februarie 1893 stil nou, al doilea fiu al lui Simion şi Mariei Gheorghe. După terminarea şcoalei primare, din toamna anului 1904 a fost elevul eminent al Liceului „I. C. Brătianu" din Piteşti, liceu pe care l-a absolvit tot atât de strălucit.

Admis în 1911 la Şcoala de Ofiţeri de Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti, după primul an, în octombrie 1912, este trimis ca bursier pentru continuarea studiilor militare în Germania, mai întâi la Regimentul 3 Căi Ferate la Hanau /Main şi apoi la Şcoala de Ofiţeri din Metz. Înălţat la gradul de sublocotenent la 1 iunie 1913, revine în ţară pentru a participa la campania din Bulgaria, anume în cadrele Batalionului 1 Căi Ferate care-şi avea garnizoana la Bucureşti-Chitila.

După demobilizare, înapoiat în Germania, reia studiile la Şcoala de Ofiţeri din Potsdam, obţinând la 8 august 1914 brevetul de ofiţer german şi fiind repartizat la Regimentul 3 Căi Ferate din Hanau/Main.

Izbucneşte primul război mondial! Sublocotenentul Ion Gheorghe se reîntoarce în patrie, face un timp serviciu la Batalionul 1 Căi Ferate dela Chitila, la 1 octombrie 1914 fiind însă mutat la Regimentul Pontonieri din Brăila. La 23 iunie 1916 este avansat locotenent şi numit adjutant al aceluiaşi regiment de pontonieri.

Începe războiul naţional pentru întregirea neamului. Mobilizat la Regimentul Pontonieri, Locotenentul Ion Gheorghe participă din primele zile la operaţiuni.

După căderea capului de pod dela Turtucaia, în scopul de a restabili situaţia pe frontul de Sud, Comandamentul român a hotărît o trecere a Dunării pe la Flămânda, pentru a cădea în spatele trupelor germane, bulgare şi turceşti de sub comanda supremă a Mareşalului von Mackensen. Fixată între 17 şi 23 septembrie 1916, operaţia urma să fie executată de 6 divizii române comandate de Generalul Alexandru Averescu. Este dela sine înţeles că asemenea operaţie necesita un aport deosebit din partea unităţilor noastre de marină (Divizia de Dunăre) şi din partea pontonierilor, aceştia din urmă trebuind să ducă pod peste Dunăre sub bombardamentul neîntrerupt al întregii flote fluviale austro-ungare. Şi podul a fost făcut!

(urmare în pag. 3)

Cine loveşte în Mareşalul Antonescu, ultragiază sentimentul naţional şi memoria celor care au căzut pentru ţară

de Ion PANTAZI

Descoperindu-şi vocaţia de memorialist şi din dorinţa de a modela evenimente din trecutul nu prea îndepărtat al României potrivit proprilor domniei sale vreni, Domnul Horia Sima a scris două cărţi: „Sfârşitul unei domnii sângeroase" în care este vorba de lupta Gărzii de Fer împotriva lui Carol al doilea şi „Era libertăţii", o prezentare a guvernării legionare ce a luat sfârşit la 21 ianuarie 1941.

Nu este în intenţia noastră de a face recenzia acestor două tomuri, ci vrem doar să aducem la cunoştinţa cititorilor noştri anumite „adevăruri" enunţate de Domnul Horia Sima, să extragem ideile mai importante, să facem legătura între ele, să arătăm contradicţiile şi să scoatem în evidenţă calomniile şi inexactităţile, trăgând desigur anumite concluzii, dar lăsând totuşi fiecărui cititor posibilitatea de a-şi face propria lui părere asupra autorului şi asupra evenimentelor pe care el le descrie.

Ţinem deasemenea să precizăm că nu vom face uz decât de cele ce afirmă Domnul Horia Sima, făcând abstracţie de argumentele duşmanilor domniei sale. În ce priveşte calomniile pe care Domnul Horia Sima le debitează la adresa Mareşalului Antonescu, ne vom referi doar la textele documentelor oficiale din arhivele române, germane şi americane.

Mareşalul Antonescu nu are nevoe să fie apărat, de nimeni. Istoria îl va aşeza acolo unde-i este locul, după fapte, realizări şi inerente greşeli.

După umila noastră părere, în decursul guvernării sale, Mareşalul Antonescu a făcut trei mari greşeli.

Prima greşală:

Nu a convocat, imediat după abdicarea lui Carol al doilea, Parlamentul ales în decembrie 1937 şi care reprezenta, în destul de mare măsură, voinţa ţării.

Acest parlament, printr'un vot aproape unanim, ar fi confirmat învestirea lui Ion Antonescu cu depline puteri şi i-ar fi deschis Conducătorului Statului calea legală pentru formarea unui guvern de militari, cu larg sprijin parlamentar. Domnul Horia Sima nu ar mai fi fost introdus în guvern, iar Gărzii de Fer i s'ar fi oferit posibilitatea să-şi refacă cadrele şi să se reorganizeze în timp, în spiritul şi conform voinţei fondatorului ei, Corneliu Zelea Codreanu.

Se poate deasemenea spune că acelaşi parlament, în urma unui vot tot atât de masiv, ar fi aprobat şi intrarea noastră în război, pentru că nu ne putem închipui că un singur deputat român s'ar fi împotrivit la recucerirea pământului românesc răpit de Soviete.

A doua greşală:

Îmbrăcând cămaşa verde, dealtfel într'o singură împrejurare, la reînhumarea lui Corneliu Codreanu şi a celor asasinaţi odată cu el, Conducătorul Statului a provocat suspiciunea Domnului Horia Sima că ar fi vrut să ia şi conducerea Gărzii de Fer... Aceasta este cauza conflictului, a încercării de luxare a Mareşalului şi a tragediei ce a urmat. Domnul Horia Sima nu şi-a dat seama că Ion Antonescu nu se va lăsa luxat şi a subestimat audienţa de care se bucura acesta în rândurile corpului ofiţeresc.

A treia greşală:

Mareşalul Antonescu a admis ca Veturia Goga să facă parte din anturajul său imediat.

Nu greşelile Mareşalului Antonescu fac însă obiectul acestui articol, ci neadevărurile şi calomniile Domnului Horia Sima care se pretinde a fi luptătorul numărul unu împotriva comunismului, dar întinează memoria aceluia ce a fost, este şi va rămâne simbolul dramaticei noastre lupte împotriva bolşevismului şi care, tocmai pentru că era acest simbol, a căzut sub gloanţele unui pluton de execuţie comunist.

Dar să vedem cine este acest calomniator, aşa cum se prezintă singur în cele două volume şi dacă are el autoritatea morală să-l înfiereze pe Mareşal.

În volumul „Sfârşitul unei domnii sângeroase" Domnul Horia Sima ne arată că în februarie 1938 Mişcarea Leginară a trecut în faza de clandestinitate. Vom vedea însă în ce măsură „faza de clandestinitate" era conformă cu vederile şi cu directivele aceluia ce creiase mişcarea.

Mai departe, în aceiaşi carte, domnia sa ne spune, referindu-se la reluarea vechiului plan de captare şi umilire de către Carol al doilea, că acesta „urmăreşte să facă părtaşe Mişcarea Legionară, acum la scadenţa tuturor greşelilor şi crimelor acumulate de o politică aventuroasă, spre a o compromite definitiv şi a-i lua autoritatea morală de a trage la răspundere pe cei care au adus nenorocirea ţării". (pag. 59/60)

La constatarea aceasta ajunsese dealfel Conducerea Mişcării Legionare care, la epoca aceea, se afla la Berlin.

Această conducere luase şi hotărîrea:

„Vom răzbuna fără cruţare şi fără milă pe toţi cei ce au căzut, pe toţi cei care au fost chinuiţi, pe toţi cei batjocoriţi şi întemniţaţi şi vom pedepsi toate uneltele duşmane din mijlocul nostru ca să rămână exemplu de străşnicie în istorie...

Eu şi Papanace vedem în destindere o confirmare a poziţiei noastre: crimele Regelui veneau la scadenţă şi acuma, apropiindu-se dezastrul, ar vrea să împartă cu „mişcarea" răspunderile unei guvernări falimentare... Rămânând pe planul strict intern al mişcării, răspunsul nostru nu poate varia dela acela cuprins în rezoluţia din 24 Martie 1940. **Nici o tranzacţie cu asasinii Căpitanului şi ai sutelor de legionari.** După ce sacrificiile supreme se consumaseră, prin asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare, din partea supravieţuitorilor ar fi un act de laşitate să-şi pună problema supravieţuirii lor". (pag. 51, 66, 67)

(urmare în pag. 4)

Leontin Jean Constantinescu: Versuri clandestine. Ed Stindardul 1982

Atare versuri clandestine își au desavantajele și avantajele lor. Din primele că autorul nu-și primește consacrarea în timpul vieții, nici cununa de lauri de pe Capitoliul celebrității pentru care s'a luptat însuși Petrarca. Din cele de a doua, mult mai numeroase, poetul se arată a fi cu adevărat liber, supus numai timbrului său, autentic traducător al cântecului inimii sale după cum zice Blaga că este, neatent la modă, deci la curente, critici sau, gust al cititorilor, toți aceștia sunt încorporați într'un alt eu al lui, ca privit în oglindă, precum un personaj pirandellian.

Despre aceste mărеții și servituți ale poetului disimulat în umbra altei meserii pe parcursul unui destin uman ne vorbește L. J. Constantinescu în Cuvânt înainte. Cât despre preferințele sale literare se mărturisește că a avut de totdeauna o deosebită slăbiciune pentru Ion Minulescu. Că spune drept, o verificăm în poezia simbolistă ce-o practica până în 1948, unde un Ți-aduci aminte ne duce la Cincinat Pavelescu pe când în Lui Scarlat, minulesciază deabinelea, cu: In cinstea ta Scarlat: Cel mai frumos dintre Scarlați (Vroiam să scriu un madrigal). In cele mai proprii poeme cum ar fi Pe Negoi, repetiția de adjective „neînțeleasă, tristă și ciudată" ne demonstrează că poetul nostru cunoaște nu numai pe din afară, bazarul, ci și pe dinnăuntru, până în cele mai mici firide și tainițe, atelierul minulescian.

Fiorul respectiv simbolist nu-l va părăsi nici mai târziu cum îl aflăm în poezia Păreri de rău, insuflată parcă de izul gotic dintr'o povestire macabră de E. A. Poe: Păreri de rău, păreri de rău / Reproșul cen'gânați mereu / Pe stinse-acorduri de ghitară / Par plânsete înăbușite / Intr'o capelă funerară. / sau în rezonanța pură din Romanța tăcerii: Că eu în suflet port uitarea / Și vanul resemnărilor târzii / Și'n suflet așteptarea / A tot ce nu mai poate fi. /

Aflăm ecouri, conștiente sau inconștiente, din alți poeți așa cum le descoperim la cei cei ce îi cunosc pe dinafară. La poetul nostru: Undeva un clopot a sunat... / Ioane, în tine sau departe / Un clopot a sunat prelung / A vecernie sau a moarte? / Sau poate te chiamă clopotul bisericii tale din sat? / (Visare), amintește finalul capodoperei lui Ion Pillat, Pe-aici sosi pe vremuri: Departe un clopot a sunat / — Același clopot poate, în turnul vechi din sat / De nuntă sau de moarte, în turnul vechi din sat. /

Dar toate, până acum afirmate, nu justifică discuția unei poezii, cum nu poate pretinde munca unui copist de tablouri celebre, oricât de fidelă ar fi ea.

Partea demnă de atenție este ceace urmează, mai departe poezia lui L. Constantinescu o putem considera în nucleul ei esențial, o replică la poezia minulesciană, un dialog nu anti ce de altă natură.

Adică: Marea poezie a lui Ion Minulescu -eu mă înscriu printre admiratorii fără condiții ai poetului Poemelor pentru mai târziu — aparține unui artist ce joacă un rol „dintr'un bogat repertoriu, este deci teatrală, pretinzând ruj, machiaj, decor, brelocuri, și un fel de tablou de Izer cu balalaică. Oricât ar plânge clownul, cititorul nu uită că e vorba de lacrimi artificiale, chiar dacă nu de glicerină și că paloarea de pe obraji e pudră și unsoare de mosc. Ceace înseamnă că trăirea poate fi puternică, zguduitoare, la la Paiața lui Leoncavallo numai că spectatorul o privește din fotoliu de unde confortul său psihic că după căderea cortinei cu siguranță toate vor intra în normal, fiecare cu orarul său obișnuit.

Poezia lui L. Constantinescu părăsește acest fast al costumelor și nestematelor, cele mai multe false, se retrage în ea însăși, petrecându-se în timpul și spațiul sufletului, impresia este a ceva ce cade într'o fântână fără fund, lira sună acordul meditațiilor plasmodiate pe corzile disperării. Replica dată lui Minulescu va consta într'o atitudine tragică, a omului lipsit nunumai de mască ci și de perorația exterioară a historionului. Ființa umană scuturată de frigurile marei treceri, ireversibilă și nedreaptă ca'n mitul lui Oedip reluat într'o piesă modernă de O'Neill: Și'n înserarea ce'ntârzie / In mine se frământă o melodie / Ca un acord strident pe o vioară spartă: / E-un semn că tinerețea-i moartă / Că viața n'o să mai învie. / Pentru atmosfera dominantă sunt caracteristice titlurile poemelor ca, Destrămare, Caravana timpului, Singurătate, In mine acum se face seară și altele cu asonantul leitmotiv: Apoi privește indiferentă / Cum viața încet mi se desface / Când peste ea domol s'așterne / A veșniciei galbenă năframă / De liniște și pace, / Sub care ființa-mi se destramă. /

La Blaga marea trecere ia aspect cosmic pe când la L. Constantinescu privește pe individ, e o tragedie a omului, existențialistă ca a lui Unamuno. Veșnicia devine repetitivă, obsesivă așa cum numai în sonetele lui Vasile Voiculescu o am găsit-o: Mergând sfidând vremelnicia / Că'n drumu-i fără de popas / Știa că nu va fi'ntrecută de niciuna / Că ea e singura ce poartă veșnicia. /

La V. Voiculescu veșnicia înseamnă un țel renescentist demn de inspirația elisabetană a marelui Will, în timp ce la L. Constantinescu eternitatea e un prag, univers prădat, cu un soare „astru ce pare un bulgăre de ghiață". Și-acuma prin văzduhul prins de umbră / Și ferecat în largi năvoduri de tăcere / Ca un ecou ce vine dintr'o galaxie sumbră / Răzbate-un murmur de durere. / E sufletu-ți ce pâlpâie și moare? / Sau veșnicia care a'ncremenit, / Involburat în semeața lui tăcere / Stingher, și soarele-a murit? /

Iată prezent neantul din versul cornului eminescian, panteismul dacului coșbucian pendulând între geologicul lui N. Crainic și Arghezi prin jalea albă a lui Goga la nevroza lui Bacovia, ca să-i cităm pe toți cei ce i-au fost poeți, mărturisiți, preferați.

Durerea și lacrima este însă una precisă legată ca la Ovidiu de un exil amarnic cu presimțirea celui ce n'o să se mai întoarcă pe pământul Canaanului, al făgăduinței, plânge ca psalmistul orb: Acum, îngroapă-mi pașii, Doamne / Departe de țară, lipsită de cânt, / Chinuită de foame, / Bătută de vânt. / Aci Doamne: / La capătul suferințelor / Sub troița umilințelor / Sub lespedea neputințelor. /

Amintirile îl rănesc, copleșit de nostalgia vilonіană nu a iernilor ci a primăverilor copilăriei de altădată: Unde-s clipele când ciocârlia / Vestea venirea dimineții / Și slăvea în imnuri bucuria vieții? / Unde-s lanurile ce îngălbeneau câmpia? / Unde mi-e copilăria? /

Un luminiș și un popas îl constituiesc stihurile dedicate soției, Zoe. Blaga tânăr și dionisiac, exclamă clocotind ca un vulcan fierbinte, suferind de molima iubirii: Ne arde apropierea ochi în ochi cum stăm / Și totuși tu-mi șoptești: / Mi-așa de dor de tine. / L. Constantinescu, trecut de vârsta marilor aventuri, scrie un epitaf de dragoste, împrumutând dorului efemer durata de marmoră de Paros a apolinicului, îl pune pe monumentul unui amor ideal, între profan și divin: In ea e vraja zilelor de ieri / Și farmecul atâtor împlinite seri. / E vraja dorului de tine / Și e iubirea ce ai sădit în mine. /

Ilustrațiile Mărioarei Dumbravă Dumitrescu, comentarii credincioase și fidele ale textului poetic ne atrag atenția asupra însușirii vizuale, de desenator, a creatorului de față. Rareori devine pictural aruncând câteva culori printre linii ca în: Acum când soarele în spre Apus se'nclină / Și se topește'n violete pete de lumină. /

Am citat cele două versuri deoarece lămuresc mult discutatele Pete de lumină luate ca titlu pentru volumul poeziilor lui Al. Gregorian. Nu se mai poate nega că aici viziunea este tipică pictorului, așa cum am semnalat-o și pentru aquarelele de pe Coaste Soarelui.

In legătură cu versurile franceze desele la Rose corespunde parcă unei schițe a nul ne vine iar în ajutor, exegeza lui Belle simbolistului Odilon Redon. Dealtfel pentru a reda punctele cardinale ale poeziei putem susține că ea este simbolisto-muzicală amintindu-ni-l pe Verlaine cu tentația formei ce poate fi admirată până la Paul Valery: Je ne sais pas pourquoi / Ce soir-là / Mon âme inquite et triste / Fremissait a l'appel de l'infini / Couleur d'amethyste... /

Corespondența dintre sunet și culoare ține mai mult de Rimbaud decât de Baudelaire.

Dacă versurile de față ies din lunga lor clandestinitate și văd lumina tiparului asta se datorează soției poetului condusă de imboldul sacru al legăturii spiritului ce nu cunoaște hotarele mormântului cât și unui prieten pentru care spada și pana aleătuiesc de mult uneltele sale de lucru.

Pe amândoi îi asigurăm de cinstirea noastră.

Giessen, 10. Martie, 1983

Ovidiu VUIA

Mesajul unei românce

Odată cu generoasa ei contribuție de opt sute franci francezi pentru susținerea acestui ziar de luptă, Doamna A. O. care pentru munca grea ce prestează primește un salariu destul de modest, ne trimite următoarele rânduri:

„Urez din inimă multă sănătate și mulți ani să ne trăiască Domnul I. V. Emilian împreună cu Stindardul nostru și tuturor românilor, buni sau răi, osândiți să trăiască în pribegie, risipiți în lumea întreagă, unii căpătuiți, alții cu brațul sub cap drept căpătâi..."

Contribuții prețioase la Istoria și Cultura Poporului român în Buletinul Bibliotecii Române din Freiburg

(Vol. IX/XIII-1982)

Trecerea în cele veșnice, în 22 Octombrie 1982 la Milano, a Prof. Dr. Gino LUPI, devotat prieten al Românilor și consecvent sprijinitor al Institutului Român de Cercetări din Freiburg, prilejuește o trecere în revistă a activității, în toate domeniile, a acestui cunoscut cărturar italian. Alături de munca sa în domeniul filologiei comparate, el s'a dedicat cu dragoste cercetării limbii și literaturii române, fiind fondatorul și titularul catedrei de limba română de la Universitatea din Milano. Gino Lupi s'a situat pe poziția de apărător al drepturilor teritoriale ale României, combătând în articolele sale, cu argumente istorice și filologice, afirmațiile tendențioase a unor conaționali ai săi. După cel de-al doilea război mondial devine un sprijinitor neabătut al centrului românesc de la Freiburg, atât prin colaborările sale la Buletinul Bibliotecii Române cât și prin legatul testamentar lăsat Institutului Român din Freiburg, pe care îl considera ca „focarul de concentrare și difuzare a adevăratelor valori spirituale și culturale românești", 15000 de volume și documente importante. Evocarea se încheie cu reproducerea mesajului în limba italiană adresat Românilor cu ocazia înființării Institutului Român de Cercetări din Freiburg.

Seria de studii se deschide cu rezultatele cercetărilor lui Paul H. Stahl asupra unui aspect mai puțin cunoscut din obiceiurile popoarelor balcanice anume despre „Chasseurs de têtes balkaniques (15e —19e siècles). Contribution à l'anthropologie sociale du crâne". Studiul se poate împărți în două, prima parte se ocupă cu cercetarea popoarelor unde apare documentată această practică, iar în partea a doua se referă la obiceiurile legate de ea. Autorul ajunge la unele concluzii interesante în legătură cu aceste elemente rituale, arătând că odată cu pătrunderea Otomanilor în Europa au reînviat la nouă viață unele obiceiuri arhaice pe cale de dispariție. Iar decapitarea este legată de credința după care capul este locașul unde sălășluiește sufletul. Prin urmare faptul de a poseda capul inamicului este legat de dorința de a ține în posesie sufletul celui învins. Articolul se încheie cu un număr impresionant de fragmente care conțin referiri la aceste practici ale popoarelor balcanice.

O temă mereu actuală este aceea a relațiilor ce au existat între Români și Sași de-a lungul secolelor, cum reiese din relatările cronicarilor. Adolf Armbruster în „Johann Filstichs Beziehungen zum Rumänentum" se ocupă cu un reprezentant de seamă al acestor cronicari sași. După ce trece în revistă principalele preocupări în domeniul istoriei Românilor ale Brașoveanului Johann Filstich (1684—1743) atât pe planul traducerilor din limba română în limba germană a „Letopisețului Cantacuzinesc" și a „Cronicii lui Radu Greceanu", cât și a lucrărilor originale cum e „Tentamen Historiae Vallachicae" (Incercare de istorie românească), autorul scoate în evidență interesul de care se bucura istoria țărilor române în cercul intelectualilor sași din sec. al XVIII-lea, ceea ce se reflectă în faptul că această istorie era obiect de studiu la gimnaziul din localitate.

Un subiect din domeniul etnografiei tratează Val Cordun în „Rudarii, oameni liberi". Pornind de la caracterul antropologic al acestei populații el arată că nu există nici o înrudire între rudari și țigani. Această constatare este sprijinită cu o serie de texte literare și istorice, precum și pe declarațiile proprii ale rudarilor. Autorul arată că problema rudarilor rămâne deschisă și că în stadiul actual al cercetărilor se poate afirma că ei reprezintă o „enigmă etnografică".

Krista Zach în „Die Karaschowaner des rumänischen Banats im Spiegel neuer Quellen aus dem 17. Jahrhundert" închină un studiu unui mic grup etnic, aproape uitat, format azi din aproximativ 7000 de persoane stabilite în Banat în sec. 14 și 15 venit din regiunea Kosovo-Morava. Autoarea pune în circuitul științific noi izvoare din 1641—1648. 1675—1676 referitoare la populația catolică stabilită în Valea Carașului, urmărind pas cu pas modul cum a evoluat această populație de-a lungul veacurilor, precum și influențele suferite. Se subliniază rolul misionarilor franciscani din Bosnia în menținerea credinței catolice. In prezent se vădește o tendință care va duce la pierderea identității etnice a acestui grup.

Pavel Chihaia în „Negru Vodă creație cărturărească a epocii lui Radu de la Afumați" își apără cu competență științifică, teza, după care numele de „Negru Vodă" este o creație cărturărească de la începutul sec. al XVI-lea, combătând în acest fel ipoteza lui N. Stoicescu care afirmă că această noțiune ar fi apărut în timpul lui Matei Basarab. Autorul demonstrează cu argumente bazate pe documente că atât Luccari, cât și Letopisețul Cantacuzinesc s'au inspirat dintr'o cronică mai veche slavă, tradusă în românește în secolul al XVII-lea. Printre dovezile interne și externe aduse în sprijinul acestei teze se numără și legăturile ce există între cronicile moldovenești și cele din Țara Românească.

In studiul său „L'évolution du drapeau tricolore roumain de 1834 à 1881" Dan Cernovodeanu clarifică unele etape ale evoluției tricolorului românesc în sec. al XIX-lea. Analiza începe cu prezentarea activității diplomatice intense din anul 1834 în scopul recunoașterii de către Poartă a dreptului armatei române de a arbora un drapel propriu. In continuare se urmărește modul cum s'a prezentat tricolorul în cele trei țări române în timpul evenimentelor din anul 1848. In timpul lui Barbu Stirbey se revine la dispunerea orizontală a culorilor. O modificare are loc în anul 1867

(urmare în pag. 9)

LA CEI 90 DE ANI AI GENERALULUI ION GHEORGHE

(urmare din pag. 1)

Pentru sângele rece şi spiritul de abnegaţie de care a dat dovadă atunci, Locotenentului Ion Gheorghe i s'a conferit Ordinul „Steaua României" cu spade şi panglică de „Virtutea Militară", decoraţie care se acorda rar unui ofiţer inferior ce nu primise în prealabil „Coroana României". Mai mult de două regimemte de-ale noastre au trecut pe malul bulgăresc pe acest pod de pontoane şi începuseră să înainteze spre Rusciuk, dar la continuarea acestei operaţii a trebuit să se renunţe, din cauza înrăutăţirii situaţiei pentru noi pe frontul Carpaţilor meridionali...

Generalul Ion Gheorghe în 1943

Avansat la 15 septembrie 1917 la gradul de căpitan şi primind comanda unei companii de pontonieri care ocupă poziţie pe frontul braţului Sfântul Gheorghe până la finele lunii martie 1918, Căpitanul Ion Gheorghe participă cu această companie şi la campania din Ungaria împotriva lui Bela Kuhn, în vara anului 1919, contribuind la construirea podurilor peste Tisa, la Szolnok şi la Csongrad, poduri peste care trupele noastre au trecut şi au înaintat, ocupând Budapesta, avangărzile Cavaleriei române ajungând până la lacul Balaton.

Admis la 1 octombrie 1920 la Şcoala Superioară de Război, şcoală pe care o termină, ca premiant, în Iunie 1922, după stagiul făcut la Marele Stat Major, Căpitanul Ion Gheorghe este brevetat ofiţer de stat-major, iar la 1 aprilie 1924 avansat la gradul de maior.

În anul următor este trimis în Franţa, la Versailles, pentru a urma cursurile de transmisiuni pentru ofiţerii de stat-major, iar la 1 iulie 1927 este numit profesor la Şcoala Superioară de Război la catedra de Fortificaţii, Transmisiuni şi Tactica Generală. La 1 octombrie 1930 i se încredinţează comanda Batalionului 1 Pionieri de Munte, la Braşov. În 1931, în calitate de adjutant al Generalului Ştefănescu-Amza, întreprinde cu acesta o călătorie de studii în Franţa (noile metode de fortificaţii aplicate la construcţia Liniei Maginot), aceasta în vederea organizării unui sistem de fortificaţii permanente în ţara noastră. Locotenent Colonel la 1 aprilie 1932, este numit profesor-director al cursului de Tactică Generală la Şcoala Superioară de Război. La 1 octombrie 1933 este numit comandant-ajutor al Regimentului 2 Pionieri, cu păstrarea însă a catedrei la Şcoala Superioară de Război, comandant al şcolii fiind, la epoca aceea, Generalul Ion Antonescu.

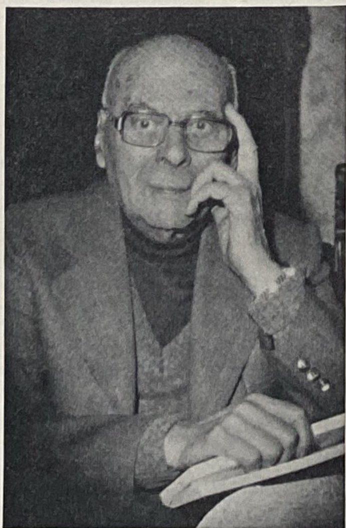
Locotenentul Colonel Ion Gheorghe este ales membru al Academiei de Ştiinţe din Bucureşti. Timp de doi ani şi jumătate în postul de ataşat militar la Ankara, revine în iunie 1938 în ţară, este avansat Colonel şi primeşte, în octombrie acelaşi an, comanda Regimentului 2 Căi Ferate Chitila. În anul 1939 îl aflăm sub-şef de stat-major al Grupului de Armate Est, apoi, în octombrie 1939, comandant al Brigăzii a 3-a Fortificaţii, cu sediul la Rădăuţi şi având misiunea organizării unui centuri de fortificaţii în Bucovina şi Nordul Moldovei.

După ce Generalul Ion Antonescu a luat conducerea statului, Colonelul Ion Gheorghe este numit ataşat militar la Berlin, la 1 iulie 1941 primind şi importantanta misiune de a menţine legătura cu Cartierul General german. Avansat General la 1 martie 1943, Generalul Ion Gheorghe este numit ministru plenipotenţiar al României la Berlin, funcţie pe care o exercită până la lovitura de stat dela 23 august 1944.

Încă înainte de capitularea Germaniei, la 1 mai 1945, Generalul Gheorghe este arestat de faimosul C. I. C. american, sub motivarea „Înalt diplomat al unui stat inamic." Prin urmare „marii noştri aliaţi" considerau România stat inamic şi după ce armata noastră participase cu 14 divizii la „războiul anti-hitlerist" şi pierduse peste 150.600 ostaşi în luptele din Ardeal, din Ungaria, din Slovacia şi din Boemia, până la Praga... Purtat din lagăr în lagăr, tot ce a avut de pătimit, timp de doi ani de zile, din partea „acestor cruciaţi ai libertăţii", Generalul Gheorghe a descris în două percutante lucrări: „Les petits-fils de l'oncle Sam" (524 pag. Paris 1954) şi „Automatic arest" (222 pag., Starnberg 1956).

După ce a ieşit din lagărul de internare american, Generalul Gheorghe, împreună cu un grup de prieteni, a înfiinţat „Organizaţia de rezistenţă naţională a Românilor din Exil", cea dintâi organizaţie românească din lumea liberă, absolut independentă, deschisă, fără discriminări, tuturor compatrioţilor doritori să acţioneze în folosul cauzei româneşti, fără servituţi nedemne sau compromisuri de complezenţă. Dela 2 iulie 1949, această organizaţie şi-a continuat activitatea sub noua denumire de „Asociaţia Românilor Liberi din Germania", sprijinind efectiv înfiinţarea „Ligii Românilor Liberi" (1950), cu sediul la New York şi având drept preşedinte pe Generalul Nicolae Rădescu, erou din primul război mondial şi cel din urmă prim-ministru al României neinstalat la cârma ţării de Moscova. Generalul Gheorghe a fost membru în comitetul executiv şi vicepreşedinte al acestei ligi, dar şi-a găsit totuşi timp să scrie o carte în limba germană „Rumäniens Weg zum Satelliten-Staat" (444 pag. 1952 Heidelberg), carte care a făcut senzaţie şi care a fost şi este citată şi comentată de mai toţi cei ce au scris şi scriu încă lucrări privind sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

În dorinţa de a da activităţilor româneşti din Germania o conducere unitară, Generalul Gheorghe a fost membru fondator şi preşedinte al „Uniunii Asociaţiilor şi Instituţiilor Româneşti din Republica Federală Germania". A sprijinit „Biblioteca Română din Freiburg", realizare unică în tot exilul, participând şi luând cuvântul la toate adunările acestei instituţii. A sprijinit şi a participat activ deasemenea la

toate congresele „Societăţii Academice Române", societate înfiinţată de Monseniorul Dr. Octavian Bârlea la Roma şi a cărei activitate a avut mare ecou.

Semnând articolul de fond din primul număr al ziarului Patria" (iulie 1949), ziar pe care tot el avea să-l înfiinţeze, Generalul Gheorghe spunea în fraza de început a acestui articol:

„Ţinem să prezentăm fraţilor români din exil acest prim ziar românesc din zona apuseană a Germaniei însoţit de îndemnul cel mai înalt ce le putem adresa: **Totul pentru solidaritatea românească**".

Aceasta i-a fost preocuparea de căpetenie în acest exil care, pentru el, durează de patru decenii. Şi aceasta este pentru noi toţi porunca ceasului de faţă, când suntem mai singuri ca oricând în decursul istoriei noastre naţionale.

Solidaritate în apărarea drepturilor şi demnităţii româneşti! Solidaritate împotriva acţiunilor de defăimare îndreptate împotriva poporului nostru! Solidaritate împotriva tendinţelor de a ne şterge de pe hartă şi de a ne scoate din istorie! Solidaritate faţă de fraţii care îndură lipsuri şi umilinţi şi care n'au dreptul să-şi spună cuvântul!...

În acest gând, dorim Domnului General Ion Gheorghe — şi i-o dorim din toată inima — ca aniversarea celor 90 de ani să-i fie întru mulţi ani, cu sănătate şi cu mulţumirea sufletească de a vedea realizată solidaritatea românească.

I. V. EMILIAN

Un autor militar german recunoaşte contribuţia hotărîtoare a trupelor române la prăbuşirea frontului unei armate sovietice

Despre faptele de arme ale ostaşilor români în războiul împotriva Sovietelor, în cele mai multe lucrări apărute în anii din urmă în Occident şi mai ales în Germania nu se fac decât menţiuni marginale, nu se scrie deloc sau ni se atribue nouă eşecurile altora.

Excepţie face însă Wilhelm Tieke care, aşa bănuim, a luat el însuşi parte la luptele din Caucaz, probabil cu Divizia SS de grenadieri blindaţi „Wiking". Este vorba de cartea care va apare în toamnă „**Im Südabsschnitt der Ostfront:** Krim-Stalingrad-Kaukasien 42/43", lucrare pe care o publică în serie, în fiecare număr, revista „Der Freiwillige", organul foştilor combatanţi din unităţile de Waffen-SS.

În numărul din luna iunie 1983 al revistei „Der Freiwillige" (Urmarea 7, p. 11/12), Wilhelm Tieke scrie următoarele: „Corpul III blindat, cu diviziile 13 şi 23 de tancuri, execută o ieşire prin surprindere din spaţiul Maiskoje-Kotljarewski, înaintează în direcţia Sudvest şi interceptează legăturile cu oraşul Nalcic.

Divizia a 2-a Munte română, împreună cu unicul batalion de vânători de munte german ce se afla în Caucazul oriental, anume cu Batalionul I din Regimentul 99, **atacă frontal în continuarea atacului deslănţuit la 25 octombrie şi cuceereşte oraşul Nalcic,** având susţinerea Brigăzii 203 de tunuri de asalt.

Prin această acţiune, întreaga linie de apărare a Armatei a 37-a sovietice s'a prăbuşit."

Cât se poate de clar! Trebuie însă să se ştie că Divizia a 2. a Munte română, comandată de Generalul Dumitrache, avea în compunerea ei 6 batalioane de vânători de nubte şi 9 baterii de artilerie (6 de tunuri şi 3 de obuziere). Aşadar 6 batalioane române şi un singur batalion german au atacat frontal timp de două zile consecutiv — oricine putându-şi da seama ce înseamnă să ataci frontal, adică sa iei în piept poziţii pe care inamicul le-a fortificat cât de cât — **şi au cucerit oraşul Nalcic,** reuşind prin aceasta să provoace prăbuşirea liniei de apărare a unei întregi armate sovietice.

Iată ce-au făcut Românii în cel de-al doilea război mondial şi iată dece vom continua a scrie despre faptele lor de arme, aceasta în ciuda insistenţelor unui domn din Düsseldorf (dacă recidivează îi vom da numele şi adresa) care ne cere să nu o mai facem... „pentru că asta nu interesează pe nimeni". Pe cei aterizaţi în lumea liberă cu unicul scop de a se pricopsi, desigur că nu-i interesează.

ive

Comemorarea zilei de 27 martie 1918 la Köln

Răspunzând la apelul lansat de organizaţiile locale, aproximativ 200 de persoane s'au adunat în seara zilei de 26 martie 1983 pentru a comemora cei 65 de ani dela Unirea Basarabiei cu România. Printre cei veniţi la această comemorare, s'a remarcat prezenţa în sală a compatrioţilor ce trăiesc astăzi în mai toate ţările europene, precum şi a unui număr de oaspeţi germani. Printre aceştia din urmă, s'a aflat şi preşedintele sectorului unde a avut loc adunarea.

Domnul Nicolae Paul, preşedintele Asociaţiei Românilor din Germania occidentală a rostit cuvântul de salut, atât în limba română cât şi în limba germană. Domnul Ion Rotaru a adus salutul Comunităţii Românilor din Franţa, Domnul George Demetrescu pe acel al Comunităţii Românilor din Spania, iar Părintele Harold Makk pe acel al Românilor din Austria.

Emoţionantă a fost cuvântarea în limba germană a Domnului Dr. Günther Krauss, avocat din Köln şi preşedinte al „Asociaţiei pentru combaterea criminalităţii". Oratorul a făcut un aspru rechizitor la adresa comunismului, sub toate formele lui, condamnând fără menajamente pe acei politicieni occidentali care nu au înţeles încă ce înseamnă comunismul şi sunt, într'un fel sau în altul, deschizătorii lui de drum. Domnul Dr. Krauss a scos în evidenţă meritele şi personalitatea lui Corneliu Zelea Codreanu care a început lupta împotriva comunismului încă din 1919 în România. La sfârşitul cuvântării sale, întreaga asistenţă, în picioare, l-a ovaţionat îndelung pe orator, din partea organizatorilor înmânându-i-se un exemplar din cartea „Der phantastische Ritt" (Cavalcada fantastică) de I. V. Emilian, în semn de omagiu.

După o scurtă pauză, a urmat la cuvânt Domnul Dionisie Boboc, originar din comuna Durleşti, judeţul Lăpuşna, care şi-a petrecuţi o parte din viaţă în închisorile sovietice şi în lagărele din Siberia. În cuvinte zguduitoare, Domnul Boboc a arătat tot calvarul populaţiei româneşti din Basarabia: infometare prin „colectarea alimentelor" ordonată de KGB, lichidarea prin împuşcare în ceafă a tot ce constituia floarea satelor şi a oraşelor, a arătat cum piereau pe străzi românii flămânzi, cum au fost deportaţi în vagoane de vite, claie peste grămadă, fără posibilitate de a-şi face necesităţile, cum aceşti deportaţi au murit de foame şi de frig în pustiurile asiatice, amintind şi faptul că listele de cei care urmau să fie deportaţi au fost întocmite de „venetici pripăşiţi în Basarabia" care săvârşiau şi cele mai multe din acţiunile teroriste...

Domnul Dr. Filip Păunescu, tânăr stomatolog, trecut prin şcolile comuniste, a explicat pentru ce tineretul românesc este refractar comunismului. Măsluirea adevărului de către comunişti este atât de flagrantă şi neverosimilă, încât şi cei mai neavizaţi ajung la constatarea că li s'a furat istoria naţională şi, odată ajunşi în lumea liberă, caută să afle adevărul istoric.

Doamna Eugenia Dumitrescu a dat citire unei moţiuni pe care toţi cei prezenţi au semnat-o.

Părintele Mircea Domitriu, originar şi dânsul din Basarabia, a spus că aşa zişi voluntari basarabeni sunt încadraţi în unităţi de şoc şi trimişi în Afganistan unde, după cum s'a aflat acum, au pierit foarte mulţi.

După liturghia concelbrată, a doua zi Duminecă 27 martie 1983, de către preoţii Mircea Domitriu, Harold Makk şi diaconul Nikolaus Wiese, răspunsurile liturgice fiind date de corul dela Paris, sub conducerea Domnului Ion Eitel, s'a ridicat parastas pentru cei care au căzut pentru apărarea credinţei şi graniţelor strămoşeşti.

În predica ţinută cu această ocazie, Părintele Mircea Domitriu s'a ocupat şi de acei care practică defetismul, spunând, în-

(urmare în pag. 9)

Cine lovește în Mareșalul Antonescu, ultragiază sentimentul național și memoria celor care au căzut pentru țară

(urmare din pag. 1)

Numai că, deşi fusese de acord cu Domnul Papanace, Domnul Horia Sima se hotărăşte să plece în ţară, pentru a-l asasina pe Carol al doilea, sau a-l răsturna prin revoluţie.

În această privinţă vederile Căpitanului Gărzii de Fer erau altele, căci în circulara nr. 58 din 26 februarie 1937 Corneliu Zelea Codreanu se pronunţase cât se poate de clar:

„Atrag atenţia legionarilor:

1. Niciodată Mişcarea Legionară, pentru a birui nu va recurge la ‚Ideia de Complot' sau ‚Lovitură de Stat'. Consider aceasta ca o prostie. Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a Naţiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor, şi se va desăvârşi, biruinţa va veni atunci automat, fără comploturi şi fără lovituri de stat".

Ajuns în ţară, Domnul Horia Sima este arestat chiar la frontieră şi trimis urgent la Bucureşti, la Siguranţa Statului, şeful ei fiind Niki Ştefănescu.

Aici e locul să spunem că, datorită situaţiei internaţionale, Regele Carol al doilea începuse un fel de destindere faţă de legionari, urmărind pe deoparte să arate Germanilor că el reprezinta întreaga ţară şi că nu mai are opoziţie legionară, iar pe de altă parte ca să compromită Mişcarea Legionară. Dându-i un subsecretariat de stat, reuşise să-l capteze pe legionarul Noveanu.

Lui Moruzov, şeful Serviciului Secret şi lui Niki Stefănescu, şeful Siguranţei Statului le revenea acum rândul să-şi dovedească abilitatea, angajându-l şi pe Domnul Horia Sima la colaborare.

Într'un prim timp, la Siguraţă, cei doi i-au aplicat Domnului Horia Sima metoda duşurilor scoţiene, dându-i a înţelege că putea fi ucis în orice moment.

Scoţând dintr'un sertar un dosar, Niki Stefănescu începe să citească:

„La data cutare, o bombă explodează la sinagoga din Alba Iulia; la data cutare, arde o fabrică de cherestea în Bucovina ... şi aşa mai departe, culminând cu atentatul dela Teatrul Evreesc din Timişoara". („Sfârşitul unei domnii sângeroase", pag. 187)

Fiind întrebat de ce s'a tras în Ştefănescu-Goangă (**NN.** Profesor la Universitatea din Cluj), Domnul Horia Sima îi răspunde prompt lui Niki Ştefănescu: „E unicul caz care nu ne aparţine şi nu a fost ordonat de Comandament. A fost o iniţiativă locală". (pag. 188). Cu alte cuvinte, toate celelalte atentate îi aparţineau ...

Citām în continuare:

„Domnule Sima — i se adresează Niki Ştefănescu — să-ţi mai arăt ceva ca să vezi că îţi cunosc organizaţia de pistolari. Niki Ştefănescu scoate o hartă a României. Părţile ştrafate reprezintă judeţe unde dispui Dumneata de organizaţii teroriste.

... Examinând harta, văd că Banatul figura ca împânzit în intregime de echipe teroriste. Continua cu Aradul, Hunedoara, Sibiu Braşov, Cluj şi Oradea. Capitala figura la loc de onoare, având în Nord două anexe, Prahova şi Dâmboviţa, apoi Teleormanul. Dobrogea era înegrită. În Moldova, Iaşi, Bacău, Covurlui, în Basarabia: Tighina şi Chişinău. Bucovina căzuse total pradă terorismului legionar. Fără îndoială că existau organizaţii clandestine legionare în toate regiunile indicate pe harta cu repartiţia terorismului legionar. Niki Ştefănescu m'a privit cu aier de triumf:

— Ei Domnule Sima, îţi recunoşti opera?

— Da Domnule Director!" (Pag. 191—192)

După ce l-a ţinut sub presiune, aducându-i asemenea grave acuzaţii, Niki Ştefănescu, cu multă abilitate, îi dă Domnului Sima să înţeleagă că totuşi există o portiţă de scăpare pentru el: **colaborarea cu regimul.** Ori, la această colaborare Conducerea legionară dela Berlin se opusese cu străşnicie.

Niki Ştefănescu precizează şi cum se poate ajunge la o viitoare colaborare, printr'un gest de bunăvoinţă din partea Domnului Horia Sima:

„Trebue să dezarmezi organizaţiile de pistolari. Eu îţi propun să chemi aici la Siguranţă pe oamenii dumitale de încredere din toată ţara şi să-i sfătuieşti să scoată armele ce le au şi să le depună aici.

— Domnule Director, propunerea Dumneavoastră nu-mi creiază temeri sau îndoieli că aşi face ceva rău, după cum m'aţi lămurit asupra esenţialului."

Domnul Sima nu spune în carte ce era acest **esenţial,** dar nouă ne place a crede că era colaborarea. Înfine! Domnul Horia Sima cade de acord cu Niki Ştefănescu ca discuţiile cu legionarii să nu aibă loc la Siguranţă, ci altundeva, pentru a înlătura orice bănuială. Niki Ştefănescu îşi oferă propria casă şi Domnul Horia Sima acceptă.

Niki Ştefănescu trece la amănunte:

„Acum Dta trebue să te gândeşti bine şi să pregăteşti o listă de persoanele pe care vrei să le chemi la Bucureşti. Noi vom telefona poliţiilor locale şi acestea se vor îngriji să le aducă încoace ..."

Gândindu-se cum avea să compună lista, Domnul Horia Sima ne spune în carte:

„Nu mă puteam limita la tineretul decis la acţiune, ci trebuia să pun pe listă şi persoane mai în vârstă, cu influenţă asupra organizaţiilor locale. Am întocmit lista din două categorii de persoane: studenţi legionari şi personalităţi legionare". (pag. 205, 206 şi 207)

Mai la vale, Domnul Horia Sima se arată încântat de cele realizate:

„Ideea de a primi pe legionari în casa lui Niki Ştefănescu a fost excelentă, captând încetul cu încetul încrederea legionarilor". (Pag. 209) Cum poate fi calificată oare asemenea faptă: să complotezi cu Siguranţa împotriva propriilor tăi camarazi? ...

Spune mai departe Domnul Horia Sima:

„Rând pe rând au fost depuse la Siguranţă arme şi grenade culese dela legionari, iar Niki Ştefănescu înregistra cu satisfacţie succesul operaţiei de dezarmare a pistolarilor". (Pag. 212) Probabil că şi Domnul Horia Sima era cuprins de aceiaşi satisfacţie, căci altfel nu ar fi reliefat-o în cartea domniei sale ...

„... Niki Ştefănescu a aranjat o masă împreună cu Moruzov şi Generalul Coroamă. Întâlnirea a fost prilejuită fără îndoială de faptul că **îi comunicasem lui Niki Ştefănescu de întâlnirile mele cu Generalul Coroamă din timpul prigoanei.** A fost o masă îmbelşugată cu vinul turnat în pahare de cristal". (Pag. 216—217)

Înainte să i se toarne vinul în paharul de cristal, Generalul Coroamă fusese el însuşi „turnat" ... întocmai ca şi camarazii legionari care au fost aduşi de poliţie în casa lui Niki Ştefănescu. Nici o tranzacţie cu asasinii Căpitanului ...

La 13 iunie 1940 Niki Ştefănescu îi comunică Domnului Sima că a primit ordin să-l pună în libertate, „dar să păstreze legătura cu el şi cu Moruzov, pentru a se informa reciproc." (Pag. 224)

Termenul „informare reciprocă" este demn de reţinut, aşa că afirmaţia pe care o face la pagina 226 nu prea are sens:

„A fost o luptă corp la corp, teribilă şi obositoare de ambele părţi, Cine putea garanta viaţa Regelui decât tocmai Horia Sima, care dispunea de organizaţiile de pistolari din ţară?"

De greutatea acestei lupte ne cam îndoim, din moment ce interlocutorii se înţelegeau de minune, Domnul Horia Sima, potrivat propunerii făcute de Moruzov şi de Niki Ştefănescu, devenind şi propagandist al noului partid pe care-l înfiinţase Carol al doilea, „Partidul Naţiunii".

„Chiar în după masa zilei de 14 iunie am început acţiunea de propagare a ideii noului partid printre legionari". (Pag. 238)

„... L-am convins şi pe Profesorul Ion Zelea Codreanu şi **m'am repezit la Niki Stefănescu".** (Pag. 241)

S'a repezit deci să-i raporteze lui Niki Ştefănescu această mare ispravă, ca subalternul şefului direct ...

„Mai târziu am aflat (**NN.** Dela cine?) că legătura lui Noveanu cu Palatul se stabilise pe linia General Gabriel Marinescu-Generalul Bengliu, în timp ce eu fusesem introdus la Palat pe linia Niki Ştefănescu-Moruzov. Evident, cele două linii se întâlneau în acelaşi punct: era Urdăreanu, Ministrul Palatului, care ţinea în mână toate firele". (Pag. 243)

Nu ne putem decât minuna de aceasta intrare triumfală a celor doi legionari, care juraseră să-l răzbune pe Căpitan, în guvernarea personală a lui Carol al doilea, unul fiind introdus la Palat prin Siguranţă şi celălalt prin Prefectura Poliţiei Capitalei. Uluitor!

Iată ce ne mai spune Domnul Horia Sima:

„Deşi trecuseră doar câteva zile dela eliberarea mea, **activitatea mea lăsa urme.** În fiecare zi aveam zeci de întâlniri cu legionarii. Umblam dintr-o casă într-alta şi dintr-un cartier intr-altul al Bucureştiului, cu iuţeala pe care mi-o putea procura maşina. În afară de aceasta, mă întâlneam **zilnic** fie cu Niki Ştefănescu fie cu Moruzov, **pentru a le comunica rezultatele anchetei mele printre legionari.** Ecourile acţiunii mele pătrunseseră până la Palat. Serviciul de informaţii avea agenţi printre legionari, dar aceştia nu puteau raporta decât lucruri bune despre mine: Horia Sima a văzut pe cutare, a vorbit cutare chestiune şi a pledat cauza Regelui. Dupa ce miau dat drumul şi după ce s'au convins că nu ies cu o iotă din programul stabilit, oamenii din jurul Palatului s'au decis să ardă etapele, dandu-mi consacrarea de om politic. Cu acest gest, Regele voia să facă o demonstraţie de politică externă. Voia să arate Berlinului că conflictul cu Garda de Fer s'a aplanat şi că acum toată ţara este pentru el. Faima de terorist mă urmărea pretutindeni, chiar atunci când terebuia să devin om politic consacrat chiar de Rege". (Pag. 245—246)

Din cele de mai sus, ne putem da seama de totala reuşită a Regelui Carol al doilea şi ajunge la constatarea că Domnul Horia Sima trecuse deplin peste hotărîrile Conducerii legionare dela Berlin. Pentru ce a făcut Domnul Horia Sima toate acestea? Din patriotism? Într'adevăr, ţara era ameninţată din toate părţile. Faţa de medalie a României Mari era pe punctul de a dispare! ... Un guvern din care ar fi făcut parte legionarii ar fi împirdecat Berlinul să procedeze la desmembrarea ţării? Iată însă ce menţionează Domnul Horia Sima la data de 7 iulie 1940:

„Era prea târziu să presupunem că Hitler şi Mussolini vor abandona pe Unguri şi pe Bulgari pentru a câştiga alianţa României. Acest lucru era posibil cu câţiva ani în urmă". (Pag. 299)

Dacă avea această convingere, ce scuză mai poate invoca atunci Domnul Horia Sima, pentru a justifica colaborarea cu Siguranţa şi intrararea în guvernul Tătărăscu?

Dela Berlin, Domnul Papanace se pronunţase categoric:

„Horia Sima n'a ştiut să moară ca Iordache Nicoară, ca Belgea şi alţi şefi din prigoană. Ca să-şi salveze viaţa, a făcut tovărăşie cu asasinii Căpitanului".

Nu vă miraţi, nota aceasta se află tot în cartea Domnului Horia Sima, la pagina 258, dar pentru a demonstra cum înţelegea să-l defăimeze Domnul Papanace. Greu de demostrat! ...

Pentru a nu-l supăra pe Rege, Domnul Horia Sima luase anumite măsuri de precauţie:

„M'am decis să nu iau contacte cu nimeni din opoziţia neagreată de Rege, începând cu Maniu. Nici cu Generalul Antonescu nu mai voiam să păstrez legătura". (Pag. 279)

„... M'a numit Subsecretar de Stat în guvernul Tătărăscu. Nu am fost nici consultat. Am depus jurământul la 28 Iunie". (Pag. 282)

Ce să-l mai consulte? Regele plătea „regeşte" seriviciile ce i se făceau:

„... În 13 iunie sunt eliberat dela Siguranţă. În 28 iunie intru în guvern. Moruzov mă chiamă la Serviciul Secret". (Pag. 398)

Chiar ministru fiind, nu era scutit de a da raportul! Dealtfel, Moruzov, apreciind promptitudinea cu care Domnul Horia Sima răspundea la convocări, când acesta din urmă a primit ordin de chemare din partea unităţii unde figura cu gradul de caporal TR, l-a transferat la Serviciul Secret. Nu credem că alt caporal să fi beneficiat de asemenea favoare ...

Nu este lipsit de interes faptul că Domnul Horia Sima afirmă, indirect, că nu avea dreptul să ia comanda Mişcării Legionare:

„... În comandamentele legionare care s'au perindat în anul 1938 totdeauna am avut roluri subordonate. Conducerea Comandamentului de prigoană au avut-o succesiv: Radu Mironovici, Ion Belgea, Ion Antoniu, Iordache Nicoară, Constantin Papanace şi Vasile Cristescu". (Pag. 355)

Domnul Horia Sima încearcă să ne explice pentru ce a demisionat din guvernul Tătărăscu:

„Am oferit Regelui o ultimă şansă de salvare! Am acceptat anumite situaţii, care însemnau o scădere de prestigiu pentru mine. Nu am fost consultat. Dimpotrivă, s'a căutat cu mare vrăşmăşie ca Garda de Fer să fie lovită în unitatea ei, compromisă şi măcinată". (Pag. 408)

După ce-l consacrase om politic, Carol al doilea nu-i oferise Domnului Horia Sima decât un post de ministru. Era o jignire pentru dânsul. A demisionat deci, dar a avut grijă să-i liniştească pe domnii Moruzov şi Niki Ştefănescu, declarându-le că această demisie nu este un act de rebeliune împotriva Regelui, ci dimpotrivă, vrea să constitue o ultimă rezervă a acestuia. Poate că le-a spus mai mult celor doi atunci? Cine mai poate şti astăzi? În orice caz uciderea lor la câteva luni după aceea, de către oameni de încredere ai Domnului Sima, nu poate avea decât o singură explicaţie, asupra căreia vom reveni ...

Domnul Horia Sima se hotărăşte pentru „totul sau nimic", cum singur o spune şi începe pregătirile pentru răsturnarea lui Carol al doilea. Puternica acţiune trebue să izbucnească în Transilvania, având oraşul Braşov drept principal centru, de unde, în marş triumfal, se va porni spre Capitală. În cele din urmă, „Comandantul" se lasă înduplecat ca acţiunea să se desfăşoare şi la Constanţa.

Făcând aceste pregătiri, Domnul Horia Sima dase uitării circulara Căpitanului nr. 148 din 21 februarie 1938, circulară care avea următorul conţinut:

„Anunţăm pe membri, că începând cu data de astăzi 21 februarie 1938, Partidul „Totul pentru Ţară" nu mai există. Toate funcţiunile, şefi de regiuni, de judeţe etc. sunt desfiinţate. Motivul care ne-a determinat la această hotărîre este Decretul Regal nr. 870 din 17 februarie 1938. Prin acest decret suntem aruncaţi din raportul de Drept, în raportul de Forţă. Pe acesta, însă, noi nu-l primim. Noi am înţeles să acţionăm în cadrul legii, manifestându-ne credinţele noastre.

Noi nu voim să întrebuinţăm forţa.

Nu voim să întrebuinţăm violenţa.

Ne este suficientă experienţa din trecut, când fără voia noastră am fost atraşi pe calea violenţei. La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel: suportăm.

Lovitură de Stat nu voim să dăm.

Prin esenţa însăşi a concepţiei noastre noi suntem contra acestui sistem".

Prin această circulară, zguduitoare ca stil, de înalt simţ politic, Cornelia Zelea Codreanu voia să pună la adăpost cadrele legionare de loviturile programate de camarila regală şi de uneltele ei.

Şi tot în acest sens, cu două luni înainte de a fi asasinat, Căpitanul Gărzii de Fer a trimis instrucţiuni cadrelor legionare internante în lagărul dela Vaslui, anume prin Lizeta Gheorghiu, distinsă avocată în Baroul de Ilfov care-i apărase pe legionari în multe procese:

„... linişte completă afară, **nici o acţiune,** nici o activitate de nici un fel, să nu se răspundă la provocări, fiecare să-şi vadă de treburile sale personale, iar în lagăr nici o şedinţă legionară, nici o acţiune, tăcere şi linişte, iar dacă există posibilitatea de ieşire din lagăr pe baza unei declaraţii de desolidarizare, să le facă ..."

Ignorând înţeleptele recomandări şi dorinţa Căpitanului de a salva un cât mai mare număr din cei ce-l urmaseră, Domnul Horia Sima şi-a declanşat propria sa revoluţie la Braşov, ridicol începută şi terminată printr'un fiasco total, fiasco pe care el însuşi îl recunoaşte:

(urmare în pag. 5)

Cine loveşte în Mareşalul Antonescu, ultragiază sentimentul naţional şi memoria celor care au căzut pentru ţară

(urmare din pag. 4)

„Din miile de oameni ce-i vedeam concentraţi la Braşov, nu mai rămăsese decât două insule asediate. În dimineaţa de 4 septembrie, mă găseam în strada Nisipului de Sus 38, fără legături cu Capitala şi cu restul ţării. Dintre legionari nu mai aveam lângă mine decât pe Boian. Ceilalţi, fie că erau arestaţi fie asediaţi fie că se ascunseseră. I-am spus lui Boian: — dacă aşa este situaţia, orice prelungire a rezistenţii nu-şi mai are rostul. Mergi şi comunică şefilor de echipe, **pe ce căi vei şti (NN.** Săracul Boian), ca să evacueze clădirile, dar în aşa fel ca ei să nu se predea, ci să dispară pe nesimţite din ele, în măsura în care pot. — **(NN.** În timpul războiului, dacă un comandant de subunitate ar fi dat asemenea ordin, l-ar fi râs şi curcile)

„. . . Boian a comunicat ordinul, dar la telefoane Crăcea a spus că acest ordin nu poate veni dela mine şi nu l-a executat. M'am hotărît să mă retrag în Ardealul cedat Ungurilor, mi-am schimbat uniforma militară cu una civilă. **(NN.** Nu ştim ce înţelege Domnul Sima prin „uniformă civilă") şi am întrebat gazda Dr. Polony pe unde se ajunge mai repede în Secuime. N'am făcut 50 de metri şi Dr. Polony ne-a strigat să ne întoarcem **că Generalul Antonesc a fost numit Preşedinte de Consiliu.** Numirea Generalului Antonescu în fruntea guvernului, schimba radical situaţia în care mă aflam. Din fugar ce eram cu câteva minute înainte, am revenit în centrul evenimentelor". (Pag. 460—463)

Domnul Horia Sima pretinde cu obstinaţie că el şi oamenii dumisale l-au adus pe Generalul Antonescu la putere, dar din propria-i relatare reise clar că, „revoluţia" desfăşurându-se şi terminându-se cum s'a terminat, domnia sa se hotărîse s'o şteargă la Unguri, pornise chiar spre Secuime şi că nu s'a întors din drum decât după ce s'a comunicat la radio că Antonescu preluase puterea. Abia după aceea se putea considera „în centrul evenimentelor", cum o spune cu inegalabilă modestie . . .

Noi ştim că atunci când un comandant de unitate nu-şi mai poate exercita comanda asupra tuturor forţelor în subordine, din cauză că legăturile nu mai funcţionează sau din alte cauze, el se alătură acţiunii principale şi intră efectiv în luptă, împărtăşind soarta ultimilor luptători. Domnul Horia Sima însă, se refugiază în strada Nisipului, se pregăteşte s'o ia la sănătoasa când n'au mai rămas decât două insule de rezistenţă şi fuge de pe câmpul de luptă, lăsându-şi oamenii în plata Domnului. La 4 septembrie 1940 ca şi la 21 ianuarie 1941, ca şi în alte împrejurări, Domnul Horia Sima a produs dovada că este gata să lupte până la ultimul legionar, dar păstrându-şi cu străşnicie propria-i piele.

*

Dacă primul volum, „Sfârşitul unei domnii sângeroase" este un ciudat amestec de crude adevăruri — unele din ele total necunoscute de opinia publică — şi de puerile încercări de a da acestor adevăruri o interpretare alături cu drumul, volumul al doilea, „Era Libertăţii" denaturează în cea mai mare măsură adevărul istoric şi oglindeşte perfect câtă nestăpânită ură zace în sufletul autorului care nu ştie ce să mai născocească pentru a-l calomnia pe Mareşalul Antonescu.

Am văzut cum, la sfârşitul primului volum, Domnul Horia Sima recunoaşte totala înfrângere a încercării sale de a răsturna prin revoluţie pe Regele Carol al doilea şi că era gata să fugă în Ardealul ocupat de Unguri. Se pornise chiar la drum, ne informează domnia sa, ştirea transmisă prin radio că Generalul Antonescu a fost numit Preşedinte al Consiliului de Miniştri făcându-l să-şi schimbe itinerariul în ultimul moment.

Ei bine, în „Era Libertăţii", Domnul Horia Sima, cu dezinvoltura ce-l caracterizează şi fără teamă că se contrazice flagrant afirmă că „legionarii l-au adus pe Generalul Antonescu în fruntea guvernului", afirmaţie care este întregită printr'o frază şi mai năstruşnică:

„O revoluţie nu-şi poate permite luxul ca **după ce a dărâmat un regim,** să lase altora iniţiativa". („Era Libertăţii", Pag. 75)

Altfel spus, Domnul Sima pretinde că revoluţia dumisale dela Braşov, la 4 septembrie 1940, a răsturnat pe Regele Carol al doilea şi ca atare, după asemenea reuşită, nu-şi putea permite să lase iniţiativa Generalului Antonescu.

Şi Domnul Horia Sima persistă:

„Fără ajutorul legionarilor, nu ar fi existat nici 6 septembrie, nici Antonescu nu ar fi ajuns conducător al statului". (Pag. 227)

„Generalul s'a ridicat pe mormintele noastre". (Pag. 294)

Alte afirmaţii din această „eră a libertăţii" sunt pur şi simplu aberaţii:

„Pe general îl interesa exclusiv puterea şi nu binele şi mărirea neamului". (Pag. 75)

„Antonescu era un izolat, ne având nici măcar adeziunea cadrelor inferioare ale armatei şi nici a înaltului comandament". (Pag. 78)

„Antonescu câştiga simpatii în armată numai prin simpatiile de care se bucura Legiunea între militari". (Pag. 79)

„Egocentrismul lui (a lui Antonescu) era potentat până la a lua forme de nebunie de boala care suferea. În perioadele de criză, megalomania lui nu mai cunoştea margini. Avea gesturi necontrolate şi chiar accese de cruzime. În perioadele normale, când boala era ţinută sub control, era mai accesebil". (Pag. 225)

„. . . Antonescu era ipocrit şi cinic". (Pag. 225)

„Conduita dementă a lui Antonescu, lipsa elementară de omenie, faţă de nişte colaboratori leali, nu putea duce decât la catastrofă. Au fost ofensate toate valorile morale şi politice ale naţiei noastre". (Pag. 294)

„. . . Din cauza megalomaniei lui Antonescu, Mussolini a atacat Grecia". (Pag. 342) Pricеapă cine poate!

„Antonescu a organizat atentatul împotriva lui Carol al II-lea la Timişoara". (Pag. 347) Sic!

„. . . Lipsa de patriotism a lui Antonescu, l-a făcut ca la Berlin, să vândă ţara Nemţilor". (Pag. 386)

„. . . Părintele Moţa a murit înainte ca urăciunea din sufletul lui Antonescu să-şi arate toată ticăloşia de care era capabil la 21 Ianuarie, lovind în acei care, cu preţul sângelui lor, l-au ridicat la putere". (Pag. 515)

„Pe Antonescu nu-l interesa nici statul nici bunăstarea naţiunii, ci cum să-şi întărească poziţia lui personală. Patriotismul lui, pe care îl afişa zgomotos în toate împrejurările, era fluid, identificându-se cu propria persoană. Dacă îndeplinea uneori voia naţiunii, o făcea tot pentru avantagiile ce-i putea aduce momentan. N'avea o credinţă, un ideal, căruia să-i subordonese toate actele vieţii lui şi era gata să se împreune cu oricine i-ar fi putut asigura o mai largă porţiune din stat. Urmărea efecte teatrale pe care să le speculeze în favoarea lui. Această tactică de plutonier major a întrebuinţat-o din primele zile ale guvernării şi a continuat-o până la ruptură." (Pag. 569—571)

„. . . Ştiam că Antonescu avea momente de nebunie, ştiam că e crud, dar nu-mi puteam închipui să fie şi un om capabil de ticăloşii". (Pag. 580)

Din acest lung şir de citate se poate vedea clar de câte minciuni, calomnii şi injurii se foloseşte „supercreştinul" domn Horia Sima pentru a lovi într'un om care nu se mai poate apăra şi despre care un legionar, anume Domnul Nelu Manzatti, cel care a compus mai toate cântecele de luptă ale Gărzii de Fer din epoca ei de ascensiune, a spus că este „figura de Titan a istoriei noastre naţionale".

Domnul Horia Sima se fereşte ca de foc să arate cauzele reale ale neînţelegerilor care au izbucnit între Generalul Antonescu şi legionarii conduşi de domnia sa. Domnul Horia Sima trece uşor peste amestecul oamenilor domniei sale până şi în armată, socotind că acest amestec ar fi fost un caz izolat. („Era Libertăţii, Pag. 615). Noi putem cita însă mai multe cazuri, când tineri sub 20 de ani, îmbrăcaţi în cămaşă verde şi cu pistolul la şold, s'au prezentat la ofiţerul de serviciu şi i-au comunicat acestuia că au venit „să inspecteze" unitatea respectivă.

Domnul Horia Sima nu pomeneşte nimic în cartea domniei sale despre uciderea lui Nicolae Iorga şi a lui Virgil Madgearu. Nu pomeneşte faptul, abominabil, străin de firea şi de omenia poporului nostru, că lui Iorga i s'au tăiat organele genitale şi i s'au băgat în gură . . . Nici un cuvânt de desolidarizare din partea domniei sale!

În ce priveşte asasinatele dela Jilava, Domnul Horia Sima pretinde, pentru a le justifica, că din convorbirile pe care le-a avut cu Antonescu şi-a dat seama că acesta nu ar fi fost dispus **să-i condamne pe toţi la moarte.** Cum cei arestaţi şi depuşi la Jilava se făcuseră vinovaţi de uciderea lui Corneliu Codreanu şi a elitei legionare, el nu a voit ca Antonescu să muşamalizeze faptele, pedepsindu-i uşor. Domnul Horia Sima pretinde deasemenea că uciderea tuturor deţinuţilor dela Jilava nu a fost premeditată, ci cauzată de furia şi dorinţa de răzbunare a legionarilor care procedaseră la deshumarea Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor.

Suntem în totul de acord cu Domnul Horia Sima că cei închişi la Jilava erau nişte odioşi criminali care trebuiau pedepsiţi cu maximum de pedeapsă, atât făptaşii cât şi acei care daseră ordinul pentru comiterea unor asemenea crime. Ucigaşii nu puteau invoca circumstanţe atenuante în favoarea lor, adică executarea unui ordin, pentru că ultimul plutonier de jandarmi, care era şi ofiţer de poliţie judiciară, ştia prea bine că deţinutul pe care-l escorta nu putea fi strangulat cu funia la un semnal cu lanterna . . .

Aceşti criminali trebuiau însă să compară în faţa unui tribunal care să-i judece şi să-i pedepsească după fapte şi conform cu legea, altcum ne este greu să facem deosebirea între crimele săvârşite de oamenii lui Carol al doilea şi cele săvârşite de oamenii Domnului Sima.

Afirmaţia că Generalul Antonescu ar fi vrut să-i facă scăpaţi pe cei închişi la Jilava este absolut falsă. Cu puţin timp înainte de uciderea în masă a deţinuţilor, el i-a convocat pe judecătorii militari care aveau să-i judece şi, printre altele, le-a spus acestora: „Vă dau un singur ordin, acela de a nu da ascultare nici unui ordin, **nici măcar al meu,** ci numai aceluia al conştiinţei dumneavoastră."

Pe scurt, vom spune aici cum s'au petrecut de fapt lucrurile la Jilava. Încă din 1938, comandant al închisorii era Colonelul Alfred Brussescu, deci exercitând această funcţiune şi în timpul când în depozitul închisorii se afla şi Locot. Colonelul de rezervă Zăvoianu, fost camarad de regiment când acesta din urmă era maior în activitate. Cât a fost în pazа lui, Colonelul Brussecu i-a făcut diverse favoruri lui Zăvoianu, transferându-l şi în infirmeria închisorii deşi acesta nu suferea de nimic. Din pricina asta, s'a ales cu o mustrare scrisă din partea Generalului Argeşanu care era Prim-Ministru.

Ajungând Prefectul Poliţiei Capitalei, Zăvoianu i-a cerut Colonelului Brussescu să aprobe ca garda militară din interiorul închisorii să fie înlocuită de o gardă legionară, alcătuită din oameni aleşi de el, de Zăvoianu. La aceasta, Brussescu s'a opus cu vehemenţă, spunându-i lui Zăvoianu: „Acesta nu se va întâmpla decât dacă veţi trece peste cadavrul meu".

Zăvoianu s'a dus atunci la Generalul Antonescu şi l-a rugat să-l schimbe pe Brussescu, pentru că acesta „îi favorizează pe deţinuţi, dându-le o mâncare prea bună". Antonescu s'a lăsat înduplecat şi la mutat pe Brussescu la o unitate pe care acesta şi-a ales-o singur. Comandant al închisorii Jilava a fost numit Lt. Colonelul Rădoi, fost ajutor al lui Brussescu. Rădoi a admis cererea lui Zăvoianu, astfel că paza interioară a închisorii a fost preluată de oamenii trimişi de prefect. Este inexact ce pretinde Domnul Sima, anume că pentru această schimbare Zăvoianu ar fi obţinut aprobarea Generalului Antonescu. Paza exterioară însă a fost şi mai departe asigurată de ostaşi din Regimentul 6 „Mihai Viteazul", care aveau consemn să nu lase pe nimeni să pătrundă în curtea închisorii.

Aşa stând lucrurile, nu legionarii care au participat la deshumarea Căpitanului, a Nicadorilor şi a Decemvirilor au putut să ucidă deţinuţii, ci aceştia au fost ucişi de către cei din garda interioară. A fost deci operaţie premeditată şi nu explozia de mânie a legionarilor care-şi deshumaseră camarazii, cum pretinde Domnul Horia Sima.

Lt. Colonelul Rădoi a asistat la deshumare şi a auzit împuşcăturile din interior. A doua zi chiar, el a povestit cele întâmplate Colonelului Brussescu, iar acesta din urmă, coleg de clasă cu tatăl meu, mi-a povestit mie.

Se mai pune o întrebare: Domnul Horia Sima a asistat la această deshumare? Domnia sa a luat parte la mai toate deshumările, cu excepţia celei dela Vaslui. Cum este atunci posibil ca tocmai la deshumarea Căpitanului să fi lipsit? Nu se ştie . . . Dacă n'a fost de faţă, ne face să bănuim că ştia ce se va întâmpla . . . Oricum ar vrea s'o întoarcă şi s'o sucească, vinovăţia domniei sale este indiscutabilă.

Referitor la Zăvoianu, Domnul Horia Sima spune dealtfel în cartea domniei sale: „Zăvoianu a fost cel mai aprig şi mai lucid războinic al Căpitanului în perioada guvernării noastre". (Pag. 171)

Termenii „aprig şi lucid" sunt o indicaţie că el a premeditat măcelul, dela data când a cerut schimbarea gărzii din interiorul închisorii.

Cine a avut interes ca toţi cei închişi la Jilava să fie omorâţi înainte de a li se face proces? Legiunea în nici un caz, pentru că se ştia că toţi ucigaşii aveau să fie condamnaţi la moarte. Tocmai în perioada când voia să producă dovada că era pe calea de a făuri o ţară nouă cu oameni noi, Legiunea nu avea interesul să planeze asupra ei umbra unui asasinat ordinar. Şi dacă nu Legiunea a avut acest interes, atunci cine?

Rămâne în picioare o ipoteză care, cu părere de rău, trebue totuşi s'o expunem.

(urmare în pag. 6)

Cine loveşte în Mareşalul Antonescu, ultragiază sentimentul naţional şi memoria celor care au căzut pentru ţară

(urmare din pag. 5)

Din propriile sale relatări, reiese că Domnul Horia Sima a fost informatorul Siguranţei şi al Serviciului Secret. Moruzov şi Niki Ştefănescu erau singurii oameni care puteau aduce dovezi concrete în această direcţie, mai concrete decât ce poveste Domnul Horia Sima în cărţile domniei sale. Aceşti doi oameni scăpaseră însă din mâna Domnului Sima, pentru că fusesră arestaţi de Generalul Antonescu înainte de 14 septembrie 1940, adică înainte de intrarea domniei sale în guvern. Aceşti doi oameni trebuiau să dispară înainte ca ei să apară în faţa unui tribunal, unde desigur ar fi vorbit. Dacă ar fi fost omorîţi numei ei doi, uciderea lor ar fi fost extrem de suspectă şi greu de explicat, Moruzov fiind considerat ca unul dintre cei mai buni cunoscători ai stărilor de fapt din Uniunea Sovietică din întreagă Europă. Ucişi însă odată cu alţi 50 sau 60, într'un acces de mânie colectivă, chestiunea nu mai devenea suspectă... Este doar o ipoteză, o simplă supoziţie dacă vreţi, dar ea este înfiorător de tulburătoare.

Ne mai punem şi o altă întrebare: a devenit Domnul Horia Sima unealta Serviciului Secret abia în iunie 1940, cum afirmă el însuşi, sau mai înainte de această dată?

În timpul prigoanei ce a urmat după arestarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a legionarilor de frunte, după cum am văzut din propriile sale mărturisiri, Domnul Horia Sima a ripostat printr'o serie întreagă de atentate şi de acte de sabotaj. Domnia sa afirmă că, în urma acestor acţiuni, toţi cei ce au luptat alături de el, fie că au fost ucişi pe loc, fie că au fost arestaţi şi ucişi după arestare. Se miră singur cum de a putut scăpa atâtor grele încercări şi ajunge la concluzia că... Arhanghelul l-a scăpat.

Oare din toţi luptătorii legionari ucişi, Domnul Horia Sima era singurul cu sufletul atât de curat încât să merite protecţia Arhanghelului care a intervenit mereu în favoarea domniei sale în mod atât de miraculos?...

Nouă ne vine a crede că „arhanghelul" Domnului Sima avea o legătură secretă cu Moruzov, sau chiar se întrupase în persoana acestuia, căci doar acesta avea interesul ca unealta sa să supravieţuiască, pentru misiunea de mai târziu: compromiterea Miscării Legionare prin colaborarea cu asasinii Căpitanului.

Este evident faptul că Moruzov la uns om politic pe Domnul Horia Sima, l-a introdus la Palat, l-a făcut ministru şi tot el, după toate probabilităţile, a pregătit terenul pentru a fi promovat şi şef al Mişcării Legionare.

Istoria, în general, este plină de enigme. Domnul Horia Sima a fost pâna acum şi este încă beneficiarul unei asemenea enigme istorice!

*

Asasinatele despre care am vorbit mai sus au fost fără doar şi poate cauza majoră a rupturii dintre General şi Domnul Horia Sima, dar aceste asasinate s'au adiţionat altor numeroase fapte care se produceau zilnic în mai toate domeniile de activitate.

În parte, ele sunt recunoscute chiar de Domnul Horia Sima:

„... Zăvoianu avea o imensă încredere în legionarii numiţi la prefectură şi nu-şi putea imagina ca dragostea lui să nu fie răsplătită. Unii legionari au abuzat de încrederea lui. Am avut şi eu decepţiile mele cu legionarii". („Era Libertăţii", Pag. 567)

Domnul Horia Sima nu vrea să enumere — şi îi recunoaştem acest drept — fărădelegile comise de poliţia legionară, dar pasajul citat spune destul...

Câteva din aceste „decepţii" le amintştete totuşi:

„... Dumitru Groza, Şeful Corpului Muncitorilor Legionari şi-a înfiinţat o poliţie proprie, cu care spărgea casele evreeşti şi ridica obiecte de valoare". (Pag. 610)

Şeful uneia din cele mai importante formaţiuni legionare devenise deci şef de bandă de spărgători! Şi jafurile acestea i se aduceau la cunoştinţa Generelalului Antonescu, zi de zi...

„Stâlpul infamiei a fost folosit în judeţul Ilfov şi născocitorul lui a fost Rogojanu, şeful organizaţiei legionare în acest judeţ. Alt stâlp al infamiei la Azuga, în judeţul Prahova. Al treilea stâlp a fost în faţa Prefecturii Capitalei. Al patrulea a avut loc la Constanţa". (Pag. 611)

Stâlpul infamiei! Domnul Horia Sima nu ne spune cum şi după care criterii era cineva legat la acest stâlp şi nici că unuia care fusese legat la stâlpul infamiei din faţa Prefecturii Poliţiei Capitalei, pe Calea Victoriei, la doi paşi de un mare hotel plin de străini, i s'a tăiat şi urechia... Şi asta, i s'a comunicat Generalului Antonescu.

„... Au existat trei centre de agitaţie permanentă în Mişcare, care nu ne-au dat pace **aproape tot timpul guvernării**: Prefectura de Poliţie, Corpul Muncitorilor Legionari şi Organizaţia de Prahova". (Pag. 617)

Era oare vinovat tot „dementul, cinicul, încrezutul, lipsitul de modestie, omul cu gesturi necontrolate şi accese de cruzime, criminalul, ticălosul, plutonierul major, dezechilibratul mintal" că i se aduceau la cunoştinţă asemenea fapte şi că era ţinut, prin răspunderea ce apăsa pe umerii lui în calitate de şef al guvernului şi de conducător al statului, să ia măsuri ca ele să nu se mai întâmple? În cazul când n'ar fi luat măsuri de reprimare a nelegiuirilor, fără îndoială că Generalul Antonescu şi-ar fi meritat epitele cu care Domnul Horia Sima îl gratifică astăzi „post mortem".

Domnul Horia Sima ne mai dă o adacadabrantă informaţie:

„Regele Mihai ar fi vrut să fie cu noi şi să îmbrace cămaşa verde, dar Antonescu l-a oprit".

De unde a mai scos-o şi pe asta? Straşnică născocire! Dar, presupunând că informaţia ar corespunde adevărului, atunci Generalul Antonescu a procedat cuminte, împiedicându-l pe Rege s'o facă. Un rege constituţional nu poate manifesta nici preferinţe şi nici convingeri politice. Ar fi interesant de ştiut cum a reacţionat Regele Mihai faţa de această afirmaţie, dar mai ales cum a reacţionat la artcolul Domnului Horia Sima din „Ţara şi Exilul", Curier Informativ al Mişcării Legionare, din noembrie 1982, articol scris cu ocazia morţii Reginei-Mame şi intitulat „În amintirea Reginei Elena." În acest articol, Domnul Horia Sima găseşte prilejul, cu totul nepotrivit în astfel de împrejurări, să scoată în relief sentimentele pro-legionare ale reginei defuncte şi ale fostului suveran, arătându-şi din nou dispreţul faţă de Mareşalul Antonescu şi intrecându-se în linguşiri la adresa Regelui Mihai, linguşiri care nu credem că l-au flatat pe fostul suveran.

În legătură cu preluarea puterii pe care o prezintă când într'un fel când într'altul, Domnul Horia Sima mai face o afirmaţie asupra căreia merită să ne oprim:

„... Legionarii au dat un strălucit examen de ordine şi disciplină, fără a primi ordine speciale în acest sens. Nu s'a dat o palmă unui evreu, nu li s'au spart geamurile, nu li s'au jefuit prăvăliile. Deobiceiu când o revoluţie triumfă, se produc turburări grave în primele zile. Se varsă sânge. Ce superbă declaraţie de respect a drepturilor omului şi ce încredere în justiţie". („Era Libertăţii", Pag. 2)

Foarte frumos, dar dece acest „strălucit examen de ordine şi disciplină" nu a continuat? De triumfat însă, n'a triumfat nici o revoluţie, căci cea dela 4 septembrie a esuat complet. Legionarii au venit la putere abia la 14 septembrie, aduşi de Generalul Antonescu care a vrut realmente să colaboreze cu ei, el, deţinând puterea dela 6 septembrie.

„Superba declaraţie de respect a drepturilor omului" a rămas doar declaraţie, pentru că nimeni nu-şi poate închipui, că spargerile, jafurile şi asasinatele se comiteau din respect pentru drepturile omului. Nu insistăm!

Domnul Horia Sima are îndrăzneala să spună:

„Lipsa de patriotism a lui Antonescu, care la Berlin vinde ţara nemţilor". (Pag. 386)

Iată ce scrie în legătură cu această „vânzare a ţării Nemţilor" (**NN**. Noi scriem Nemţi cu majusculă) până şi un istoric comunist din ţară, pe nume A. Simion în documentata sa lucrare „Preliminarii politico diplomatice ale insurecţiei română din August 1944", reproducând un raport al lui K. Clodius, Ministrul Economiei Reichului:

„Încercările mele repetate de a îndemna guvernul român să-şi schimbe atitudinea, n'au dus la nici un rezultat, informa Karl Clodius. Guvernatorul Băncii Naţionale a rămas pe poziţia sa de respingere şi a declarat, solidar cu întreaga conducere a Băncii, că el va trebui să demisioneze dacă se vor acepta, chiar şi numai în parte, cererile germane. **Mareşalul este cu totul de partea Băncii.** Am accentuat Mareşalului că este de-a dreptul imoral **ca România să trăiască într-un belşug cum aproape nu a mai cunoscut vreodată, nici chiar în timp de pace,** în timp ce Germania aliată trebue să i-a măsuri severe de raţionalizare. Mareşalul a rămas pe poziţia de totală respingere. (Raport al lui Karl Clodius către Hitler, 24 octombrie 1943. Deutsche Zentralarchiv, Potsdam: Auswärtiges Amt, Handelspolitische Abteilung 1936—1945, Clodius, Bd. 68. 736, filele 344—348, Fotocopie în Arh. I. S. I. S. P., fondul 10, dosar 219, Vol. V, filele 33—37).

Alte documente pe care le reproduce şi le comentează A. Simion în cartea sa:

„În urma primirii raportului, Hitler i-a scris lui Antonescu pentru rezolvarea neînţelegerii economice. Antonescu nu s'a grăbit să răspundă, lăsând să treacă trei săptămâni, iar la 15 Noembrie 1943, **el a respins cererile formulate de Führer.** Atitudinea adoptată de Antonescu, refuzul de a furniza Reichului cerealele şi alte produse agro-alimentare şi de a spori contribuţia militară a României pe front, au încordat şi mai mult relaţiile dintre Berlin şi Bucureşti". (Arh. I. S. I. S. P., fondul 13, dosarul nr. 1333, Vol. VII, filele 1—6. Telegrama nr. 6342 din 1 Noembrie 1943, semnată von Killinger)

„La 20 Martie 1944 Hitler l-a invitat pe Antonescu să-i facă o vizită la Cartierul General. Cu-această ocazie, von Ribbentrop afirma: „moneda românească este garantată **prin acoperirea cu aur cea mai mare pe care o posedă, la ora actuală, vreo ţară din Europa".** Nici de data aceasta, Mareşalul nu a făcut nici-o concesie economică lui Hitler. (Arh. I. S. I. S. P., fondul 13, dosarul nr. 1736, Vol. V. Însemnare despre convorbirea dintre domnul ministru al Afacerilor Externe al Reichului şi vicepreşedintele Consiliului de Miniştri român Mihai Antonescu la Cartierul general al Führerului, 5 August 1944, semnată Loesch)

La pagina 133 a cărţii sale, A. Simion redă, tot pe bază de documente păstrate în arhive, o discuţie între Manfred von Killinger şi Mihai Antonescu, în legătură cu cererea lui Ioachim von Ribbentrop de a nu se mai admite emigrarea Evreilor în Palestina pentru a nu-i nemulţumi pe Arabi:

„Guvernul român nu omoară evreii şi nu rezolvă problema evreiască prin suprimare... rog pe domnul von Ribbentrop ca, dacă ţine seama de sensibilitaţile arabe, să respecte şi pe cele româneşti".

Iată cum îşi păstra România independanţa şi care au fost relaţiile româno-germane sub regimul Mareşalului Antonescu care, după Domnul Horia Sima „a vândut ţara Nemţilor."

Cum a „vândut-o" o arată cât se poate de clar şi Grigore Gafencu, care nu a fost susţinător al politicii Mareşalului:

„La mijlocul lunii Septembrie 1943, Antonescu dispunea de 45 vagoane aur, mari cantităţi de cereale şi de **un milion de soldaţi înarmaţi.** (Grigore Gafencu: „Jurnal 1941—144, Vol. I. Pag. 245/246)

Spre a da posibilitatea cititorilor să compare cifrele, le amintim că la 6 Septembrie 1940, când Antonescu a preluat puterea, Banca Naţională a României nu avea în depozit **decât patru vagoane de aur.**

Ponegrind-ul aşa cum îl ponegreşte, Domnul Horia Sima nu are decenţa să manifeste un pic de recunoştinţă faţă de Mareşal, pentru că acesta i-a salvat viaţa. Asemenea afirmaţie necesită o lămurire. Iat-o!

Când Domnul Horia Sima a fugit din Germania în Italia, Mareşalul Antonescu a protestat energic faţă de Germani, amintind lui von Killinger condiţiile în care îi lăsase pe legionari să părăsească ţara, după rebeliunea din Ianuarie 1941 şi a cerut ca Reichul să-şi îndeplinească angajamentele asumate cu acest prilej.

În cartea lui A. Simion este redat şi textul telegramei trimise de von Killinger la Berlin, în legătură cu acest episod.

„L-am lăsat pe Sima, a cărui asunzătoare o cunoşteam, să plece cum asta o ştiţi dumneavoastră cel mai bine (a spus Mareşalul); ca răniţi, ca soldaţi în uniforme germane etc; legionarii au părăsit ţara fără ştirea poporului sau a armatei, însă condiţia era: nici o activitate politică a lui Sima şi a acoliţilor săi şi garanţia că Sima nu va mai înfăţişa o primejdie de orice fel de turburări. Sima a călcat această condiţie." (Telegrama nr. 2 din 2 Ianuarie 1943 a Legaţiei germane din Bucureşti către Ministerul Afacerilor Străine al Reichului, semnat Killinger. Rola 626/1, Cadrele 31. 392 —31. 398)

Pâna şi o caracterizare din partea lui Himmler este redată în cartea lui A. Simion, după documente din arhivele americane:

„La 1 Martie 1943, Sima a adresat o scrisoare Gruppenführerului SS Müller, în care-l ruga pe Hitler să nu-şi piardă încrederea în Garda de Fer, deoarece ea a fost înlăturată dela putere de „Forţele anglo-evreeşti" (**NN.** Pe Americani i-a menajat, probabil prevăzând colaborarea de mai târziu cu serviciile lor secrete). Scrisoarea a ajuns la Reichsführerul SS Heinrich Himmler, care a trimis-o lui von Ribbentrop cu menţiunea: scrisoarea se explică prin mentalitatea fanatică a lui Sima mereu neschimbată."

(„National Arhives of the United States, Washington, Rola 626/1, scrisoare din 15 Martie 1943)

Fanatic, poate fi un militant, dar nu un „om politic" care aspiră să conducă o ţară!

Mussolini, care avea şi el informaţiile lui, îşi făurise o anumită părere pe care chiar Domnul Horia Sima a ţinut s'o menţioneze:

„Mussolini îi considera pe legionari — capete necoapte — şi numai Antonescu reprezenta garanţia stabilităţii interne în România". („Era Liberăţii", Pag. 363)

Contele Galeazzo Ciano, mare demnitar fascist şi ministrul Afacerilor Externe la epoca aceea, care avuses ocazia să stea de vorbă cu Domnul Horia Sima, când a aflat de arestarea acestuia în Italia, a exclamat: „Un mascalzone di meno!" (6 Diario, Vol. II, Pag. 233) Epitetul de malscalzone are în limba română mai multe semnificaţii. Le enumărăm pe toate: netrebnic, om de nimic, pramatie, derbedeu, mârlan, golan. Prea măgulitor pentru „Comandant", nici unul din aceste epitete nu este...

În sfârşit, trecem la rebeliunea pe care Domnul Horia Sima, cu îndărătnică stăruinţă, o intitulează „Lovitura de stat a Generalului Antonescu".

Lucrurile evoluând precum am arătat în cele expuse mai sus, instituţiile ţării nu mai puteau fincţiona, organele executive nu mai ştiau de ordinul cui să asculte, procurorii se temeau să deschidă acţiune publică împotriva acelora care jefuiau, ridicau oamenii în toiul nopţii dela domiciliu,

(urmare în pag. 7)

Contribuţii pentru Stindardul:
SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK - WEST
Konto 8756744 für Stindardul
Heimstättenstr. 39
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec bancar sau mandat internaţional pe adresa redacţiei
BALDUIN HELM-STR. 16
8080 Fürstenfeldbruck
— În Franţa, contribuţiile se pot trimite prin „mandat carte de versement" la
C. C. P. - PARIS - 12 243 35
Madame Florica Gallet
1, Square des Aliscamps
75016 Paris 16-e

Cine lovește în Mareșalul Antonescu, ultragiază sentimentul național și memoria celor care au căzut pentru țară

(urmare din pag. 6)

ti ucideau... Guvernul nu mai putea guverna, iar țara căzuse pradă celei mai desăvârșite anarhii, în timp ce granițele ei fuseseră sparte și Rușii încercau să treacă și brațul Chilia...

În acest timp, Domnul Horia Sima, conform principiului enunțat la începutul cărții sale că „o revoluție nu-și poate permite luxul ca după ce a dărâmat un regim să lase altora inițiativa", s'a hotărît a lua el însuși în mână frânele statului, prin supunurea totală a lui Antonescu, sau chiar prin înlăturarea acestuia.

Pe de altă parte, Generalul Antonescu făcuse tot ce-i sta în putință pentru a ajunge la o înțelegere cu legionarii, dar, în cele din urmă, ajunsese la convingerea că a conlucra cu ei nu mai era posibil.

Inițial, Generalul Antonescu a prețuit Mișcarea Legionară, prin atitudinea pe care o lua Corneliu Zelea Codreanu când era pus în fata unor anumite situații și din cele ce-i spusese acesta asupra intențiilor lui de viitor. El era convins că se va putea bizui pe legionari și că, împreună cu ei, va putea reintroduce cinstea și corectitudinea în aparatul administrativ. În anul 1937, Generalul Antonescu l-a invitat pe Corneliu Codreanu la el acasă, în vila dela Predeal, acesta din urmă declarându-i cu această ocazie:

„Mișcarea Legionară nu este pregătită să guverneze țara. Ea are un scop educativ și nu va lua conducerea decât atunci când întreg poporul român va fi pregătit în vederea unei guvernări legionare. Noi nu avem cadre de conducere". Așa i-a vorbit Corneliu Codreanu Generalului Antonescu în 1937.

În cei doi ani care au urmat, cu excepția câtorva fruntași legionari, întreaga conducere legionară, elita mișcării, a fost măcelărită. Dacă în 1937, când Mișcaxrea Legionară era închegată și dispunea de cadre, Căpitanul ei considera că nu este încă pregătită pentru a guverna țara, cum putea fi ea oare pregătită în 1940, când mai toată elita ei dispăruse?...

Luându-i alături de el pe legionari, Generalul Antonescu a sperat că-i va putea pregăti, pe încetul, pentru a guverna împreună cu ei. Cămașa verde pe care a îmbrăcat-o la reînhumarea Căpitanului a fost desigur expresiunea sentimentelor lui de admirație și de respect față de acesta; dar și un gest de apropiere față de toți legionarii. A crezut că ei îi vor răspunde, cel puțin cu lealitatea lor.

Dealtfel, la începutul guvernării legionare, Profesorul Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, într'o declarație, pe care ziarele timpului au publicat-o, a spus textual că „Legiunea trebue să se subordoneze Generalului,[1] amintind că fiul său prevăzuse ca, după biruință, să urmeze cel puțin un an de pregătire până la proclamarea României Legionare.

Domnul Horia Sima pierzând controlul asupra celor ce pretindeau a fi legionari și asupra unora din cadrele improvizate la repezeală, jafurile și crimele continuau. Zilnic, Generalul Antonescu îl chema pe Domnul Sima la el și îi arăta rapoartele ce primea despre nereguli comise în ajun. Adevărul este că Domnul Sima era, în parte, amestecat în asemenea samavolnicii, pe altele le camufla, fiind vorba de oameni de-ai săi, dar în cea mai mare parte nelegiuirile erau comise de oameni pe care-i scăpase de sub control.

Pentru a-și deslănțui noua sa „revoluție", Domnul Horia Sima s'a folosit de o tragică întâmplare.

În luna ianuarie 1941, un maior german de stat-major, în competența căruia erau toate transporturile militare, a fost ucis cu focuri de revolver în pragul ușii de intrare a restaurantului „București" din Bulevardul Take Ionescu (astăzi General Magheru). Autorul asasinatului, un grec în serviciul britanic, a fost imediat prins. Cu toate acestea, Domnul Horia Sima a aruncat răspunderea acestui asasinat asupra Colonelului Alexandru Rioșianu, subsecretar de stat la Ministerul de Interne, om de încredere al Generalului Antonescu. Capitala este inundată de manifeste și broșuri în care i se aduceau o sumă de acuzații lui Rioșianu: complice cu asasinul, omul Englezilor, mason etc. etc. ... Asemenea atacuri erau de fapt îndreptate împotriva Generalului Antonescu. Din acel moment, Domnul Horia Sima nu a mai apărut la Președinția Consiliului de Miniștri. Pentru a impresiona, pe Antonescu, pe Germani și locuitorii din centrul Capitalei și din așa zisele cartiere boierești, el a mobilizat toată pleava mahalalelor și a pornit cu ea pe străzi, mulțimea fiind încadrată de oamenii săi de încredere. Așa a fost declanșată rebeliunea!

Calm, răbdator, Generalul Antonescu spera încă la o înțelegere și aștepta ca Domnul Horia Sima să vină la Președinție, pentru ca lucrurile să poată fi aranjate într'un fel sau în altul. Zadarnică așteptare! Domnul Horia Sima n'a venit! Considerând ezitarea Generalului drept slăbiciune, domnia sa se pregătea pentru atacul final. Armata fierbea, dar era consemnată în căzărmi...

Nu trebue uitat însă că, în acel moment, în perspectiva unei confruntări, în țară mai exista și un alt factor: trupele germane. Germanii erau interesați ca în România să fie liniște și stabilitate, pentru ca, potrivit convențiilor economice pe care le semnasem, să putem livra Reicului petrol și cereale, produse atât de necesare pentru continuarea războiului. Constatând cum mergeau treburile, conducerea germană ajunsese la convingerea că ordinea în țară nu putea fi asigurată decât de Generalul Antonescu. Dar acest general fusese catalogat de serviciile germane drept anglofil și chiar germanofob. Pe de altă parte, legionarii erau considerați de multă vreme germanofili și reprezentau un partid politic care, la începutul guvernării, se bucura de popularitatea creiată de Corneliu Zelea Codreanu. Faptul că legionarii avusesră incontestabil mult de suferit, că trecuseră print'o serie de prigoane, că șeful lor fusese asasinat mișelește și că elita lor fusese măcelarită tot atât de mișelește, mărise și mai mult această popularitate.

Falimentul politicii lui Carol al doilea, corupția la care se ajunsese sub domnia acestui rege desfrânat și afacerist, orientarea către puterile occidentale pe care o afișaseră tot timpul cele două mari partide de guvernământ, Național-Țărănesc și Național-Liberal, partide care, tocmai pentru acest motiv, fuseseră scoase din arena politică, toate acestea erau consecințe ce veneau în favoarea Legiunii, ea fiind singura organizație politică necompromisă prin participarea la vreun guvern oarecare și se pronunțase hotărît pentru Axa Roma-Berlin. Afară de aceasta legionarii nu puteau fi făcuți răspunzători pentru dezagregarea României care, în 1940, pierduse mai mult de o treime din teritoriul ei național.

În asemenea condițiuni, Germanii se găseau într'o grea dilemă și-și puneau întrebarea pentru cine să opteze: pentru legionari sau pentru Generalul Antonescu? Interesul lor era însă, în primul rând, ca ce se realizazse la 14 septembrie 1940 să se mențină și să capete stabilitate, adică colaborarea între legionari și Generalul Antonescu să continue.

În legătură cu aceasta, voi reda aci mai jos un fragment dintr'o lungă convorbire pe care am avut-o în cursul anului 1977 cu Domnul Alexandru Constant care, pe vremea guvernării legionare, fusese ministrul Propagandei. Iată ce mi-a spus Domnul Alexandru Coistant în 1977:

„Când am văzut legionarii pe stradă la 21 ianuarie, nu știam ce s'a întâmplat. Dându-mi seama de gravitatea lucrurilor, am alergat la Legația Germaniei, unde aveam legături serioase, pentru a-mi da seama de ce vor face Nemții. Ministrul plenipotențiar nu era acolo și nu am vorbit decât cu primul secretar al legației. Acesta mi-a spus că Germania nu se va amesteca în treburile interne ale României și că ar fi bine să-l sfătuiesc pe Domnul Horia Sima să se reconcilieze cu Generalul. Am alergat imediat la Horia Sima, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc. Cererea mea de audiență pe care i-am făcut-o, a rămas fără răspuns. Horia Sima era înconjurat numai de oameni noi. Pe nici unul din ei nu-i văzusem în viața mea. Nu am întâlnit nici un vechi legionar, cu care să fi putut să stau de vorbă. Eram convins că Nemții nu se vor amesteca și vedeam limpede că situația era pierdută pentru noi legionarii. Întreaga acțiune a lui Horia Sima era o nebunie și trebuia să fac tot ce-mi sta în putință pentru ca Horia Sima să ia legătura cu Generalul Antonescu și să liniștească lucrurile, printr'un gest de reconciliere. M'am zbătut cât am putut, dar nu am obținut nici un rezultat. Horia Sima ne-a dus pur și simplu de râpă!..."

În ziua de 22 ianuarie, la orele 20, Ministrul Germaniei la București s'a prezentat la Generalul Antonescu, oferindu-i sprijinul armatei germane.

La această ofertă, Generalul Antonescu i-a răspuns:

„Vă mulțumesc, dar dacă această țară nu va fi singură în stare să-și facă ordine, mai bine să piară!" Categoric refuz!

În aceiași zi, dela postul de radio București, pe care reușiseră să pună mâna, oamenii Domnului Sima difuzau ecele mai fanteziste știri și ieftine amenințări: „În fruntea trupelor sale, Generalul Dragalina se îndreaptă, pe Valea Prahovei, spre București, pentru a ne veni în ajutor. Sub comanda Generalului Coroamă, Corpul IV Armată, ne va veni și el în ajutor... Nici în gaură de șarpe de se vor ascunde, Antonescu și ciracii lui nu ne vor scăpa..." Este inutil să spunem că nici Dragalina și nici Coroamă, nu s'au gândit o clipă să-și pună unitățile în mișcare pentru a-l salva pe Domnul Horia Sima.

După 48 de ore de așteptare, în dimineața zilei de 23 ianuarie Generalul Antonescu a trecut la acțiune. Pentru restabilirea ordinei în Capitală n'au fost folosite decât două regimente din Divizia a 3-a Infanterie dela Pitești: regimentele 4 Argeș și 30 Muscel. Pentru reocuparea Prefecturii Poliției Capitalei, pe care rebelii o transformaseră în fortăreață, a intervenit și o companie de tancuri ușoare dela Târgoviște. La lăsatul serii, totul era terminat.

Cei dintâi care au deschis focul, împotriva Armatei române, au fost rebelii, ucizând 34 ostași români... Ca și la 4 septembrie 1940, când a văzut că a pierdut partida, Domnul Horia Sima s'a făcut nevăzut. A fugit cu ajutorul Nemților și cu consimțământul Generalului Antonescu.

Care a fost atitudinea Germanilor după rebeliunea dela 21—23 ianuarie 1941?

Iată ce-i scria Domnul Joachim von Ribbentrop lui Manfred von Killinger, Ministrul Reichului la București:

„Vă rog să folosiți toate mijloacele potrivite și să faceți tot posibilul ca elementele bune și folositoare ale Mișcării Legionare să se întâlnească cu noii conducători ai mișcării Generalului Antonescu. În discuțiile pe care le veți avea, vă rog să nu lăsați nici-un dubiu cu privire la faptul că Führerul și Germania doresc în mod hotărît să-l vadă pe Antonescu recunoscut ca conducător al statului român și ca străduințele lui să fie încununtate de succes. Pe de altă parte, vă rog să recomandați în mod expres Generalului Antonescu, ca să nu facă cumva greșeala de a se sprijini, la reconstruirea noului stat român, pe armată, ci ca bază politică a acestui nou stat să i-a în considerație exclusiv Mișcarea Legionară." (Arhiva I. S. I. S. P., fondul 10, dosarul 9 G, fila 47, citat de A. Simion în cartea sa)

Cu toate intervențiile germane pentru reconciliere și cu toate declarațiile de credință către „Conducătorul Statului" și de desolidarizare de Horia Sima și de ceilalți autori ai rebeliunii, declarații făcute de numeroase garnizoane legionare, Antonescu era hotărît să nu-i mai includă pe legionari în guvern. (a se vedea ziarul „Timpul" dela nr. 1335 până la nr. 1341 inclusiv, din 26—31 ianuarie 1941)

Manfred von Killinger a continuat să facă demersuri pe lângă Generalul Antonescu, pentru ca acesta să-și respecte promisiunea de a reface Legiunea. Primul pas în această direcție, fiind, pentru Germani, readucerea conducătorilor legionari în guvern.

Printr'o telegramă din 5 februarie 1941, von Killinger informa Berlinul:

„Într'o convorbire mai îndelungată, am adresat Generalului Antonescu din nou întrebarea, cum își închipue dânsul rezolvarea problemei legionare. Generalul a accentuat sinceritatea sentimentelor sale față de spiritul legionar, care va trebui să domine și pe viitor țara. Însă deocamdată, din considerație pentru armată, îi este imposibil ca legionarii să fie încadrați imediat în aparatul de stat. Armata nu ar înțelege acest lucru. Este nevoe de o amânare". (Arh. I. S. I. S. P., fondul 10, dosarul 9 G, filele 40—42, citat de A. Simion)

La două luni după rebeliune, la 22 martie 1941, Domnul Horia Sima trimite o scrisoare Generalului Antonescu, scrisoare în care face apel la „înțelepciunea și patriotismul" acestuia și îl roagă să găsească „mijloacele și toată înțelegerea pentru a readuce pacea în mijlocul poporului nostru atât de greu încercat", prin reluarea colabrării cu Garda de Fer. Antonescu îi răspunde în termeni duri, respingând această propunere de colaborare. („Mareșalul Antonescu: Către Români... Chemări, Cuvântări, Documente", Ediția a II-a, București 1941)

Schimbând de atitudinea adoptată imediat după rebeliune, Manfred von Killinger declara la 20 aprilie 1941, la o recepție cu ocazia zilei de naștere a Führerului:

„Generalul Antonescu este și astăzi reprezentantul României, pentru Führer și pentru poporul german. Germania susține și va sprijini pe General în toate acțiunile pe care le va face spre binele patriei sale și pentru menținerea prieteniei româno-germane. Aș vrea să precizez încă odată că nu voi admite să fiu înhămat la carul nimănui, fie partid, fie mișcare în România. Cei care cred aceasta se înșală amarnic". („Timpul", nr. 1420 din 23 aprilie 1941)

Din această declarație se poate clar deduce că Nemții, recunoscând realitățile din România, renunțaseră să mai insiste să se ajungă la o reconciliere cu legionarii Domnului Horia Sima.

Din toate aceste documente, se poate vedea cât de grosolan denaturează Domnul Sima adevărul când se încumetă a spune că Antonescu i-a înlăturat pe legionari cu ajutorul armatei germane. Domnia sa nu ține seama că mai sunt încă mulți în viață din acei care, în zilele de 21, 22 și 23 ianuarie 1941, n'au văzut nici picior de soldat german pe străzile Bucureștiului. Acești oameni, dintre care unii trăiesc astăzi în exil, știu deasemenea din cine se compuneau masele care se îndreptau, pe toate arterele principale, spre Președinția Consiliului de Miniștri, împresurând-o, înainte ca un singur soldat român să-și facă apariția. Pretinșilor legionari li se spunea să strige lozinci ca „Jos masonii" sau „Horia Sima, Führer, Duce!" și ei strigau cât îi țirea gura: „jos nasolii" și „Horia Sima fură și duce". Autentic!

Cu împrăștierea acestei mase de indivizi puși pe jaf s'a încheiat unul din cele mai triste capitole din istoria țării noastre dintre cele două războaie mondiale și acest

(urmare în pag. 8)

Dintr'o scrisoare a celui mai de seamă, mai valoros și mai nobil adversar al Armatei române în primul război mondial, scrisoare pe care o publicăm în facsimil în partea germană a acestui număr:

„Vitejia soldaților germani cari au luptat în România a fost pusă la o probă grea de bravura adversarului, dificultățile terenului și timpul rău; învingerea lor a costat multă putere sufletească. Gloanțele inamicului au lovit pe cei mai bravi din luptători. Acești eroi și-au lăsat viața pentru biruință. Locurile lor de odihnă ne sunt nouă, supraviețuitorilor, pământ sfânt. De acolo ei ne strigă nouă precum și urmașilor noștri: Nu ca să trăiți ați fost născuți, ci ca să vă împliniți datoria. Dragostea de patrie e cea mai mare virtute!

v. MACKENSEN, Feldmareșal"

Cine loveşte în Mareşalul Antonescu, ultragiază sentimentul naţional şi memoria celor care au căzut pentru ţară

(urmare din pag. 7)

capitol, Domnul Horia Sima are cutezanţa să-l intituleze „Era Libertăţii"...

Ne vine foarte greu să prezentăm aici catalogul tuturor samavolniciilor săvârşite în cursul celor 4 luni de zile, cât a deţinut Domnul Horia Sima funcţia de vicepreşedinte al guvernului. N'o facem, din condescendenţă faţă de legionarii care, păstrând ţinuta şi măsura, n'au fost părtaşi la aceste samavolnicii. Pentru istorie, rămâne totuşi un fapt în picioare. Imensa popularitate de care s'au bucurat legionarii când au fost aduşi la putere, Domnul Horia Sima a reuşit s'o pulverizeze după patru luni. Impresionantă performanţă!...

Prin formaţia sa de bază, prin misiunea ce are de îndeplinit, aceea de a-şi apăra ţara, determinându-i şi pe cei în subordine să şi-o apere, ofiţerul este naţionalist. Logic ar fi fost deci ca legionarii să se bucure de simpatii în rândurile corpului ofiţeresc. Cu toate acestea, simpatiile au fost minime, chiar şi în primele zile după venirea legionarilor la putere, animozitatea împotriva legionarilor crescând apoi din ce în ce mai mult. Cum se explică aceasta?

Armata fusese umilită prin retragerile succesive la care fusese obligată, fără putinţa de a reacţiona. Ea ştia că aceste retrageri şi umilinţi, cu abandonarea fără luptă a pământului românesc, se datorau, în cea mai mare măsură, Nemţilor. Basarabia, jumătate din Bucovina şi plasa Herţa din judeţul Dorohoi fuseseră cedate Ruşilor în urma pactului încheiat între Ribbentrop şi Molotov la 23 august 1939. Prin dictatul dela Viena, Nemţii, susţinuţi de Italieni, au dat plocon Ungurilor jumătate din Transilvania. Şi tot datorită lor, pierdusem şi Cadrilaterul.

Pe de altă parte, venirea trupelor germane în România, la cererea Regelui Carol al doilea, constituia o nouă umilinţă pentru armată. Din această pricină, corpul ofiţeresc nu fusese cuprins de euforia venirii la putere a legionarilor, considerându-i pe aceştia drept exponenţi ai puterii germane care domina, fără drept de apel, întreaga Europă. Au fost numeroase incidente între ofiţerii români şi cei germani, în unele cazuri, dând dovadă de lipsă totală de tact, pretinşii legionari au luat poziţie împotriva ofiţerilor români. Şi tot lipsă de tact poate fi numită apariţia în poarta căzărmilor a unor grupe de legionari care pretindeau să facă inspecţie şi să dea îndrumări comandantului de regiment. Treaba asta a iritat armata în cea mai mare măsură. S'ar putea spune că ofiţerii „de educaţie şi propagandă", adică politrucii care şi-au făcut apariţia la unităţile noastre patru ani mai târziu, au avut precursori în echipele de control ale Domnului Horia Sima.

Aşa stând lucrurile, cum îndrăzneşte Domnul Horia Sima să pună astăzi în circulaţie nemaipomenita miciună: „Antonescu a început să câştige simpatii în armată, prin simpatiile de care se bucurau legionarii".

Mai târziu, după izbucnirea ostilităţilor, când Nemţii şi-au dat seama de valoarea soldatului român, de spiritul de sacrificiu al ofiţerului român, au renunţat la aroganţa cu care veniseră în ţară şi astfel s'a putut înfiripa o camaraderie de arme româno-germană. Luptele crâncene purtate cot la cot de către ostaşii români şi germani au avut darul să înlăture animozităţile ce se iviseră la început.

Fără a reveni asupra tristelor întâmplări din timpul guvernării domniei sale, trebue spus că Domnul Horia Sima a făcut şi imensa greşeală de a deschide porţile Legiunii, primind în Mişcarea Legionară pe toţi cei ce voiau să intre. Datorită acestui fapt, Legiunea a fost inundată de mulţimi de profitori, de doritori de a beneficia de „românizarea" cu japca şi de răufăcători. La un moment dat nu se mai ştia cine este şi cine nu este legionar, Domnului Horia Sima fiindu-i imposibil să-şi conducă propriul său partid. Domnia sa recunoaşte că o parte din legionari se alăturaseră bandelor de răufăcatori, dar limitează această stare de fapt la Prefectura Poliţiei Capitalei, la Corpul Muncitorilor Legionari şi la organizaţia de Prahova. Dar dezordinele şi abuzurile cuprinseseră şi alte localităţi din ţară. Şi asta numeşte Domnul Horia Sima „Era Libertăţii".

Pentru a-şi salva propria-i piele şi pentru a obţine onoruri, Domnul Horia Sima a conlucrat cu Siguranţa şi cu Serviciul Secret, inducându-i în eroare pe legionari. Nu i-a fost de ajuns! Acum vrea să inducă pe toată lumea în eroare, la scară mondială...

La sfârşitul lunii martie din acest an, Domnul Horia Sima a acordat un interviu ziaristului italian Maurizio Chierici dela cotidianul de stânga-liberală „Corriere della Sera". În acest interviu, domnia sa a declarat gazetarului italian că a fost adjunctul Generalului Antonescu, reprezentând puterea în sânul guvernului. Un „Vice" care comanda poliţia armată, în realitate adevăratul conducător al ţării. Textual: „După încercarea dela 21—23 ianuarie 1941, Generalul Antonescu cere lui Hitler să-l protejeze, **punând în schimb armata română alături de Nemţi, contra Ruşilor.** Garda de Fer sfârşeşte în câmpurile de concentrare. Când armata roşie cucereşte România şi Antonescu este închis, Ribbentrop şi Himmler i-au adus lui Horia Sima onorul cuvenit. Capul guvernului din exil dela Viena, cu efectiv de 20.000 de luptători, a rezistat până în ultima zi a bătăliei de pe Oder, diviziile sale luând parte la aceste lupte.

Părintele naţionalismului în Europa, nu a fost nici Mussolini, nici Hitler; a fost Codreanu care a început lupta în 1919".

Repetata minciună că Antonescu a cerut lui Hilter să-l protejeze şi că, în schimbul acestei protejări i-a pus la dispoziţie armata română, contra Ruşilor, apare şi în acest interviu. Megaloman cum este, Domnul Horia Sima l-a făcut pe ziaristul italian să creadă că el a fost adevăratul conducător al statului, confundând realitatea cu ce ar fi dorit el să fie.

Douăzeci de mii de luptători? Pe Oder, este adevărat, a fost un regiment român de 2 batalioane, dar din 2 batalioane a face mai multe divizii asta ne aminteşte de manevrele cu efective reduse, când unităţile erau marcate prin panouri de pânză... Toată consideraţia noastră pentru luptătorii români de pe Oder! Domnul Horia Sima nu a fost însă acolo, ci în staţiunea balneo-climaterică din Bad Aussee, de unde, la capitularea Germaniei, s'a făcut nevăzut, ca de obicei, lăsându-şi colegii de cabinet în plata Domnului.

Un neadevăr este şi afirmaţia pe care o face Domnul Horia Sima că Corneliu Codreanu a fost părintele naţionalismului în Europa. Lăsăm Europa la o parte şi ne referim doar la ţara noastră, unde naţionalismul a avut mulţi precursori: M. Eminescu, Vasile Conta, A. C. Cuza, N. C. Paulescu... Aceştia pot fi consideraţi părinţi ai naţionalismului românesc. Incontesabil, Corneliu Codreanu a dat naţionalismului românesc un nou impuls, prin aceea că a vrut să formeze o elită naţională având la bază, virtutea, iubirea şi jertfa pentru ţară, dreptatea şi dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale şi onoarea. „(Pentru Legionari", Pag. 41)

Urmat-a Domnul Horia Sima acest îndreptar? A recitit domnia sa avertismentul lui Corneliu Codreanu din „Cărticica Şefului de Cuib", punctul 80? „Oamenii care ştiu că au păcate să aibă bunăcuviinţa de a se păstra pe linia a 2-a şi a nu ieşi cu pieptul înainte. Această atitudine cauzează multe neajunsuri organizaţiei".

Pentru a distruge o ţară întreagă, Domnul Horia Sima nu a avut timpul necesar, dar a avut destul timp pentru a distruge unitatea Legiunii. Nu-i treaba noastră să ne amestecăm în problemele ei interne, dar ne luăm totuşi libertatea de a cita şi circulara din 11 decembrie 1936 semnată de Corneliu Zelea Codreanu:

„Un şef care nu poate stabili armonia în organizaţia sa, trebue să ceară de urgenţă concediu, în care timp nu se va mai amesteca sub nici o formă în conducere. Se ştie că cea mai mare problemă legionară este **problema unităţii** deci a armoniei depline. Cel mai bun şef este acela care poate să dea organizaţiei armonie şi unitate. Dacă un şef nu poate, se va retrage".

Pe cei ce l-au părăsit, Domnul Horia Sima îi numeşte „dizidenţi", deşi aceştia sunt cei mai mulţi. Este şi aceastu o răsturnare a raportului numeric şi a noţiunilor.

Legionarilor care împart cu noi acest amar destin, condamnaţi fiind cu toţii a trăi departe de ţară, nu avem nimic a le reproşa. Nu avem nimic a le reproşa nici acelor legionari care i-au rămas fideli Domnului Horia Sima, nici măcar această fidelitate.

Am scris aceste rânduri doar pentru a se vedea în ce măsură Domnul Horia Sima are autoritatea morală pentru a-l judeca şi ponegri pe Mareşalul Ion Antonescu, Comandantul de Căpetenie al Armatei Române în cea mai mare şi mai dramatică epopee.

Ce-am avut de spus, am spus!

Ion PANTAZI

Cartea în limba engleză (răspuns la agitaţiile maghiare), cuprinzând textele întregite ale articolelor apărute în Stindardul, precum şi o hartă etnografică a Transilvaniei în culori, de format 66×66 cm, va costa scump.

Afară de aceasta, întrucât cartea se va trimite tuturor personalităţilor din lumea anglo-saxonă, ea va fi trasă într'un număr corespunzător de exemplare. Expediţia va implica şi ea cheltuieli considerabile.

Cei dintâi care au înţeles importanţa acestei acţiuni şi în ce măsură trebuie să fie susţinută, au fost câţiva prieteni din provincia francofonă a Canadei (Quebec). Aceşti prieteni ne-au trimis importanta sumă de 1000 (una mie) dolari canadieni. Le rămânem adânc recunoscători şi-i cităm ca exemplu pentru toată Românimea.

Aşteptăm deci ca şi alţi români să înţeleagă importanţa acestei acţiuni.

Ajutorul de care avem nevoie este urgent.

Melodii populare româneşti la Institutul Român de Cercetări din Freiburg, la 23 Martie 1983.

O dată mai mult Institutul Român de Cercetări din Freiburg a oferit publicului o foarte interesantă manifestare culturală. Domnul Virgil Mihăilescu, Directorul instituţiei a adresat un cald cuvânt de salut numeroasei asistenţe atrasă de tema anunţată.

Doi tineri interpreţi români, Alexandru Ianoş la vioară şi Cristian Micşunescu la pian i-au introdus indirect pe ascultători în peisajul pastoral românesc, leagănul baladei „Mioriţa" — care a format centrul acestei manifestări; deosebit de impresionantă a fost piesa muzicală „Buciume", cu care Alexandru Ianoş a câştigat Premiul I pentru compoziţie al Conservatorului de Muzică, în 1977.

Cei doi tineri artişti stabiliţi în Occident, care s'au distins printr'o rară sensibilitate muzicală, în ciuda tinereţii lor au reuşit să obţină frumoase succese în cadrul a numeroase concerte, bucurându-se de critici elogioase în Germania şi în Franţa.

Referentul serii, Dl. Gottfried Habenicht, colaborator ştiinţific la „Institut für Ostdeutsche Volkskunde" din Freiburg, s'a ocupat intens de această culme a creaţiei populare româneşti care este balada „Mioriţa", culegând şi înregistrând pe bandă, pe teren, diverse variante ale ei. Perfect cunoscător al subiectului, el a oferit o privire de ansamblu asupra rezultatelor obţinute în cercetările fundamentale referitoare la această baladă, în legătură cu geneza, evoluţia, răspândirea, diversificarea tipologică şi funcţia ei, scoţând în evidenţă aceste elemente prin exemplificări pe bandă şi citate.

Mai departe, referentul a trecut în revistă retrospectiv principalele sensuri de interpretare a Mioriţei, de la a cărei primă publicare s'au scurs 133 de ani.

Hans Diplich distinsul poet originar din Banat a citit în aplauzele generale, propria sa tălmăcire a acesteia în limba germană, în care a redat extrem de fidel atât ambianţa baladei, cât şi forma versificaţiei.

Ca un prinos de admiraţie adus perfecţiunii artistice a acestei balade româneşti, purtătoare a atâtor sensuri profunde, s'a încheiat prima parte a manifestării.

Scriitorul sas Andreas Birkner a exprimat în numele celor prezenţi, ca şi al său personal, mulţumirile sale pentru această seară atât de reuşită; aceste mulţumiri s'au adresat îndeosebi poetului Hans Diplich pentru numeroasele sale traduceri din lirica românească în limba germană, în care graţie sensibilităţii şi talentului său a reuşit să redea perfect esenţa poeziei româneşti, făcând-o accesibilă publicului german.

În încheiere, tinerii artişti români şi-au dovedit încă o dată talentul, interpretând „Balada" lui Ciprian Porumbescu, „Bagatelle" de Ion Scărlătescu şi „Dansuri româneşti" de Bartok-Szekely. Violonistul Al. Ianoş a demonstrat măiestria artei sale executând „Ciocârlia", ca o încununare a programului muzical al serii.

Au urmat discuţii însufleţite în legătură cu inepuizabila temă a Baladei „Mioriţa", Domnul Habenicht răspunzând cu competenţă întrebărilor puse de cei interesaţi.

Putem afirma, în încheiere, cu toată convingerea, că prin această manifestare Institutul Român de Cercetări din Freiburg a ştiut să răspundă cu competenţă dorinţei unei părţi din publicul german de a cunoaşte îndeaproape capodoperele creaţiei populare româneşti.

Corespondent

INFORMAŢII

◆ În trei numere consecutive din „BIRE", buletin de informaţii şi un fel de monitor oficial al lojilor masonice de sub cârmuirea Domnului Marcel Schapira, s'a publicat textul unui aşa zis memoriu al Generalului Ilie Şteflea, fost şef al Marelui Stat Major, dela sfârşitul lui ianuarie 1942 şi până la 21 august 1944, când Mareşalul Antonescu i-a încredinţat comanda Armatei a 4-a, înlocuind la comandă pe Generalul Racoviţă. Memoriul în chestiune conţine lucruri adevărate, exagerări şi neadevăruri. Cât a fost în fruntea M. St. M., Generalul Şteflea n'a ieşit din cuvântul Mareşalului Antonescu, toate măsurile care, în memoriu, apar ca iniţiative propri, fiind luate cu ştiinţa Mareşalului. Notele aflate în păstrarea Doamnei Crisanţa Şteflea au fost prelucrate de fiica acesteia, Doamna Anca Ricci. Memoriul publicat de „BIRE" este opera Doamnei Ricci. Asupra acestei mistificări vom reveni.

◆ Domnul George Boian, directorul buletinului „Porunca Vremii" a avut gândul cel bun de a evoca personalitatea lui A. C. Cuza care, pe drept cuvânt, poate fi considerat părinte al naţionalismului românesc. Ne permitem totuşi a întregi nota biografică din „Porunca Vremii" cu câteva date. A. C. Cuza a fost deputat în 12 legislaturi, iar din 1936 senator de drept. După primul război mondial, anume în 1931, A. C. Cuza a devenit membru deplin al Academiei Române. Liga Apărării Naţionale Creştine a avut în 1932 unsprezece deputaţi, iar la alegerile din decembrie 1937, Partidul Naţional Creştin a obţinut 39 locuri în Parlament, majoritatea acestor deputaţi fiind aleşi în judeţele din Moldova şi din Basarabia, unde cuziştii aveau mari simpatii. Astfel, în 1932 ei au obţinut majoritatea absolută a voturilor în judeţul Bălţi şi au luat ambele locuri de senatori ai acestui judeţ.

◆ Pentru a da o bază legală acţiunii de ajutorare a refugiaţilor care sosesc în Austria, Doamna Dorina Gabor a luat iniţiativa înfiinţării unei asociaţii cu scop umanitar, cu numele de „Arhanghelul Mihail". Adresa asociaţiei: Postfach 109, A-1100 Wien, Österreich.

ZECE MAI LA MÜNCHEN

În prezenţa a foarte numeroşi compatrioţi, în seara zilei de 10 mai 1983, la Centrul Cultural Românesc din München, Kreuzstrasse 16, a fost sărbătorită ziua în care România şi-a proclamat independenţa.

Evocarea acestui eveniment istoric a fost făcută cu mult temperament de către Domnul Grigore Dumitrescu, autorul zguduitoarei cărţi care poartă titlul „Demascarea". Pe bază de citate din presa timpului, oratorul a arătat, etapă cu etapă, situaţia existentă la epoca aceea în Balcani, desfăşurarea primelor lupte în Bulgaria, contribuţia decisivă a unităţilor române în bătălia dela Plevna, cât şi vitejia cu care au luptat aceste unităţi la Rahova şi la Vidin, punând accentul pe priceperea şi tăria de caracter a Domnitorului Carol care, la 14 martie 1881, avea să devină primul nostru rege. La sfârşitul cuvântării sale, Domnul Grigore Dumitrescu a fost răsplătit cu vii aplauze.

Sub conducerea competentă a Doamnei Doina Tăutu, corul Misiunii Române Unite a interpretat acel „Zece Mai" de N. Oancea, pe versuri de Vasile Alexandri, cântec pe care cei mai bătrâni dintre noi l-au cântat în anii copilăriei şi adolescenţei lor. Corul a fost aplaudat şi pentru cântecele „Astăzi cu bucurie" şi „Dor doruleţ".

Cu perfecţiunea de care dă dovadă de fiecare dată, echipa de dansuri a Misiunii Române Unite a executat o suită de dansuri din Oaş şi altă suită de dansuri din Oltenia.

Impecabilă a fost deasemenea interpretarea la pian a Tocatei şi Fugăi de Paul Constantinescu de către Domnişoara Elisabeth Fodor.

Ca de obicei, şi această manifestare a prezenţei româneşti a fost foarte reuşită.

*

În cadrul reuniunii pascale din prima zi de Paşti, cu ouă roşii şi cozonac de casă, obştea românească din München a ţinut să exprime omagiul şi adânca ei recunoştinţă Monseniorului Prelat Dr. Octavian Bârlea cu ocazia împlinirii vârstei de 70 de ani. Monseniorul Bârlea s'a născut la 5 mai 1913 în comuna Mogoş din judeţul Alba, localitate situată în Munţii Apuseni, la jumătatea drumului între Zlatna şi Abrud. Din 1977, de când, pentru a treia oară conduce Misiunea Română Unită din Germania, Monseniorul Bârlea a realizat enorm. Despre aceste realizări vom vorbi într'un număr viitor al ziarului.

Coloniile lui Traian s'au ţinut multă vreme cu asemenea vecini, respingând pe tătari, dar în cele din urmă n'au mai putut ţine piept mulţimii furioase, care venea fără încetare zi după zi, ca un nor de lăcuste fără de număr. S'au retras în munţi lăsând pustii locurile lor iubite. O! Cât de mult au prevestit aceste veacuri dintâi pe cele viitoare, că vor fi dese schimbări în aceste ţări aşa de lunecoase, veacurile nestatornice dintâi trăgând după ele pe cele următoare. Aceştia din Muntenia s'au aşezat în munţi pe Olt şi colonizară acele locuri, Herţegul şi Făgăraşul. Oltul este un râu care trece prin munţi, dar dela izvoarele sale coboară curgând din locuri înalte, din Gurghiu un ţinut al Ţării Ardealului. Acolo unde se îndreaptă spre Dunăre îşi croieşte calea tăind munţii cei mai înalţi din Ardeal, asemănători unor cetăţi de necucerit, şi străbate prin locuri de nepătruns în Ţara Muntenească. Astăzi, după al doilea descălecat, sunt acolo în multe locuri mânăstiri care sunt şi astăzi locuri de adăpost în timp de război pentru moltani, numiţi aşa dela Olt, la numele căruia polonii au adăogat un „m". Noi însă îi numim munteni dela munţi. Şi astfel bieţii români în locul deliciilor italiene au petrecut locuind în strâmtorile munţilor şi nu puţină vreme, căci aceste aşezări ale lor au ţinut mai multe sute de ani.

Iar aici, unde este astăzi Moldova, romanii s'au ţinut mai multă vreme, nelăsând pe tătari să se aşeze în cetăţile din locurile de sub munţi. Dar când nu le-a mai rămas vreme liberă plugarilor să muncească, şi nu mai ajungea nici hrana pentru cetăţi, iar oamenii nu se mai puteau hrăni, s'au tras şi ei la munţi la locurile adăpostite. Ei cu domnii lor şi cu casele lor au colonizat Maramureşul, Gurghiul şi Ciucul. Sunt trei râuri care curg de-a lungul munţilor către Sighet până în Tisa, altfel numită Tiscum. Acolo au scăpat de grija tătarilor. Iar aceste locuri ţin de Ardeal şi erau pustii până la venirea lor. Maramureşul să-l fi numit ei cu acest nume, sau aceste locuri se chemau astfel şi înaintea lor?

Iar vremea a stricat şi vorbirea lor, limba latină curată, căci ce nu strică vremea în veacuri lungi? Unde trebuia să fie Deus, avem D-zeu sau Dumnedzeu, al mieu în loc de meus, aşa s'a stricat limba; unde era coelum avem cierul; homo — omul; frons — frunte; angelus — îndzierul dar în schimb nu avem nici un cuvânt care să nu amintească fie prin început, fie prin terminaţie, fie prin mijloc, originea sa dintâi. Unele cuvinte au rămas chiar întregi: barba — barba, aşa şi luna, iar altele cu foarte mici deosebiri. În plus s'au mai adăogat mai târziu şi puţine cuvinte ungureşti. În sfârşit, luându-se cele sfinte dela sârbi, s'au adăogat şi foarte puţine cuvinte slavoneşti.

MIRON COSTIN

Istorie în versuri polone despre Moldova şi Ţara Românească

Contribuţii preţioase la Istoria şi Cultura Poporului român în Buletinul Bibliotecii Române din Freiburg

(Vol. IX/XIII-1982)

(urmare din pag. 2)

când se revine la tricolorul vertical (albastru, galben, roşu) care se menţine până în zilele noastre.

Sava Gârleanu în studiul său „Revoluţia română din 1821" (Ecouri din presa scandinavă) se ocupă de modul cum sunt relatate evenimentele din Balcani în ziarele din nordul Europei. Cercetarea s'a limitat la 5 ziare (Stocholms Post-och Inrikes Tidningar, Danske Statstidende, Lunds Weckoblad, Götheborgs Posten, Götheborgs Tidningar). Conţinutul articolelor cât şi informaţiile asupra acestora variază de la ziar la ziar datorită diferitelor surse de informaţii, cât şi orientării ziarului respectiv. Se găsesc multe exagerări şi inexactităţi, totuşi se poate descifra o atitudine comună a tuturor ziarelor scandinave aceea de simpatie pentru lupta de eliberare naţională a popoarelor din Balcani.

Mihai Cismărescu în „L'oeuvre juridique de Leontin Constantinescu" (1913—1981), evocă în cuvinte calde bogata activitate ştiinţifică desfăşurată de eminentul profesor de la Universitatea din Saarbrücken. În lucrările sale asupra dreptului comparat a jalonat precis şi cu competenţă domeniul acestei ştiinţe, iar în dreptul european a desfăşurat o muncă de pionierat elaborând normele pentru o nouă ordine juridică europeană.

Sub semnătura Anei Dumitrescu se publcă studiul „La peinture sous verre Deux oeuvres transylvaines inconnues au Musée d'Épinal". La începutul articolului autoarea se opreşte asupra diverselor metode de lucru pentru execuţia picturii pe sticlă. În continuare se prezintă căile şi perioada când această tehnică a pătruns în Transilvania. În urma cercetărilor intreprinse la Basel şi Epinal s-au putut depista icoane pe sticlă care amintesc de tehnica specifică centrelor din Transilvania. Icoanele despre care este vorba reprezintă pe Sf. Gheorghe şi Sf. Toader sau pe cei Trei Ierarhi (Vasile, Grigore şi Ioan); modul de reprezentare a figurilor, stilul cât şi coloritul amintesc de centrele Sebeş şi Nicula.

Mânăstirea Strehaia constituie titlul studiului pe care îl prezintă Petre Ş. Năsturel asupra acestui monument istoric din sec. al XVII-lea. Creşterea rolului politic şi bisericesc al Strehaiei este legată de pierderea Severinului, ce a atras după sine înfiinţarea unei bănii în această localitate. Autorul este de părere că Strehaia a fost părăsită de bănie şi de episcopie la sfârşitul sec. al XV-lea. O nouă renaştere o constituie domnia lui Matei Basarab care a hotărât să transforme curtea băniei într'o mănăstire, lucrare care s'a încheiat la 1 August 1645. Se analizează în continuare prefacerile suferite de către mănăstire în timpul ocupaţiei austriece şi cauzele care au grăbit şi au dus la desfiinţarea ei, aidcă mişcarea lui Tudor Vladimirescu şi secularizarea averilor mănăstireşti din 1864.

Petre Năsturel în completarea sa la studiul din numărul trecut, intitulată „Din nou despre „descălecat" aduce noi argumente documentare la acestă problemă. Astfel, este analizat un document mai vechi din anul 1563/64 unde apare noţiunea de „descălecător", în sensul de intemeietor de o nouă aşezare sătească, precum şi un document moldovenesc din 1592 care aminteşte despre descălecarea Moldovei. Toate aceste izvoase vin să intărească baza documentară a ipotezei lui Năsturel referitoare la „Descălecat".

Matei Cazacu în „Contributions a l'histoire des relations entre roumains et russes au Moyen Age (XVe—XVIIe s.) demonstrează, pe baza faptelor istorice, că Moscova în sec. al XVI-lea în scopul legitimării situaţiei sale politice noi, încearcă să se folosească de mişcarea cunoscută sub numele de „noua ortodoxie" pentru a interveni în afacerile Europei de Sud-Est. Pe această linie se află şi analiza concepţiei politice care a stat la baza realizării lucrării lui Fedor Kuricyn „Povestirea despre voievodul Dracula" care a căutat pe această cale se promoveze ideologia statului autocrat rus. A doua parte a studiului se ocupă cu prezentarea ipotezei după care denumirea bisericii „Dintr'o zi" din Bucureşti se datorează unei influenţe ruse. Autorul arată că în Rusia se găsesc 23 de biserici care poartă denumirea „Dintr'o zi", aceste lăcaşuri de rugăciune sunt construite din lemn, de dimensiuni modeste, perioada construcţiei era limitată la o zi, participând la această acţiune întreaga comunitate, scopul era de a cere sprijinul divinităţii în combaterea unei epidemii. Pornind de la aceste realităţi istorice autorul crede că în timpul epidemiei de ciumă din 1660 locuitorii din Bucureşti au construit şi ei o astfel de biserică pe care au denumit'o „Dintr'o zi".

Prezentarea succintă a principalelor teme şi probleme abordate în acest valoros volum, ne obligă, în acelaşi timp, să-l recomandăm cu căldură tuturor acelora ce nu le este indiferentă istoria şi cultura poporului român.

CASA ROMÂNEASCĂ DELA PARIS

În cursul anului 1982 a luat fiinţă asociaţia CASA ROMÂNEASCĂ (La Maison Roumaine), 15 rue de Flandre, Paris 19-è în localurile oferite de către serviciile culturale ale oraşului Paris, graţie înţelegerii Primarului oraşului, Domnul Jacques Chirac, având ca scop de a menţine şi afirma patrimoniul valorilor culturale româneşti în Franta şi în Occident precum şi a continua de a strânge şi a spori comunicarea liberă de idei şi legăturile culturale ce au existat de aproape două sceole între poporul francez şi poporul român.

Casa Românească (La Maison Roumaine) în acelaşi timp, oferă ospitalitatea şi altor aşezăminte culturale româneşti — de exemplu Biblioteca Româna din Paris, Biblioteca Institutului Universitar Carol I şi altele.

Casa Românească îşi propune:

— reunirea unor preţioase biblioteci şi fonduri de arhivă românească, cuprinzând opere, lucrări de informaţie literară şi ştiinţifică, documente, publicaţii rare, inedite sau inaccesibile publicului din ţara subjugată, precum şi scrieri, opere din lumea liberă şi a exilului românesc mărturisind prezenţa şi spiritualitatea românească în lume;

— organisarea unor manifestări artistice şi intelectuale: conferinţe, recitaluri artistice, expoziţii, şezători, comemorări şi sărbători tradiţionale, întruniri academice, activităţi didactice.

Asociaţia culturala a Casei Româneşti a fost declarată şi publicată în **Journal Officiel** din 13 Iulie 1982: comitetul ei de conducere este compus de Doamna Christina Sturdza, Domnul Alexandru Ghika, Domnul Dan Cernovodeanu, Domnişoara Catherine Allard.

Casa românească face apel la bunăvoinţa şi generozitatea celor dispuşi să o ajute. Cecurile postale sau bancare pot fi expediate pe numele: La Maison Roumaine, 15 rue de Flandre 75019 Paris.

urmare din pag. 3)

tre altele că în absolut nici un loc din Evanghelie nu se spune că, pentru a preîntîmpina războiul, trebue să deschidem larg porţile cotropitorului şi să ne predăm fără luptă.

Alexandru ŞUGA

LA MÜNCHEN

În cadrul unei reuniuni comemorative care a avut loc la Centrul Cultural Românesc din Kreuzstrasse 16, a conferenţiat Domnul Prof. Dr. Ion Popinceanu. Oratorul a arătat că, între moldovenii din Basarabia şi cei din Moldova propriu zisă şi cei din Bucovina nu există absolut nici o deosebire, aşa zisa limbă moldovenească fiind o născocire ruseacă care, aşa cred conducătorii sovietici, va ajuta la desnaţionalizarea Românilor basarabeni. În realitate, deşi li s'a impus compatrioţilor noştri din Basarabia să scrie „în limba lor" cu litere kirilice, ei au rămas şi vor rămâne români, ca şi toţi ceilalţi români.

Seit Lenin führt die Geheimpolizei die Sowjetunion und den Weltkommunismus

Als Juri Wladimirowitsch Andropov neuer Machthaber im Kreml wurde, brachte die sehr angesehene französische Zeitschrift „Figaro Magazine" einen hochinteressanten Artikel („Andropov: der ehemalige Super-Bulle") von Robert Lacontre, der eine Anzahl von Wahrheiten enthält, über welche die große Presse des Westens nicht gerne spricht.

Lacontre beschreibt den Sitz der KGB in Moskau und fügt hinzu: „Unter Stalin gab es wenig Chancen, aus diesem Gebäude herauszukommen. Es ist bekannt, daß dieser „Vater aller Völker", der von der französischen Linken auch heute noch vergöttert wird, eine Million Menschen erschießen und 40 bis 60 Millionen deportieren ließ. Im Vergleich dazu war Breschnew nur ein Ministrant. **Er hat nur eine halbe Milion Moldauer (NN.** Rumänen aus Bessarabien) **deportiert** und einige hundert tausend von Kasachen ins Gefängnis geworfen, als er Pro-Konsul dieser beiden Kolonien war".

Zum ersten mal wird hier gesagt, **daß jeder sechste Rumäne aus Bessarabien von Breschnew in die asiatischen Einöden deportiert wurde.** Zu dem Begräbnis desselben Breschnew, haben sich politische Persönlichkeiten des Westens gedrängt, um anschließend von Andropov in Audienz empfangen zu werden, dem Patron der Geheimpolizei, der, unter anderem, auch die unangenehm gewordenen Genossen der kommunistischen „Bruderparteien" die von den Sowjets an die Macht gebracht wurden liquidiert hat.

Lacontre bringt auch Einzelheiten, wie Andropov die Repression 1956 in Ungarn wie ein richtiger Technokrat durchführte, der die Empfehlungen von Lenin nie vergessen hat und nie vergessen wird:

„Der Weg des revolutionären Terrors, brutal und ohne Schonung, ist der einzige mögliche Weg für unseren Sieg. Diese Institution (**NN.** Die Geheimpolizei, damals Tscheka, heute KGB) ist die Vorhut und das Schwert der Weltrevolution".

Trotz Osthandel, Abrüstungsgesprächen, Kulturellem Austausch, „Normalisierung" der Beziehungen u. s. w., werden die Sowjets von diesem Ziel nicht abweichen, weil sonst der Kommunismus nicht überleben kann.

Man darf nicht vergessen, daß Dzerschinski, der für Lenin die Tscheka geschaffen hat, der einzige Geheimpolizist in der Welt ist, dem ein Denkmal geschaffen wurde. Und dieses Denkmal steht auf dem gleichnamigen Platz, vor dem Sitz der KGB, die die Führung der Sowjetstaates ausübt.

1943—1983: Il y a 40 ans naissait la Waffen SS française (fin)

par Jean-Claude DUMOULIN

Fin mars 1945, le 1-er bataillon du régiment de marche de la 33è Waffen Grenadier Division der SS « Charlemagne » est cantonné à Neustrelitz. Peu à peu des isolés, des rescapés de la poche de Dantzig rejoignent ce qui devient le régiment « Charlemagne ».

Dans la nuit du 23 au 24 avril 1945, le Brigadeführer Krukenberg reçoit l'ordre du service du personnel de la Waffen SS de regagner Berlin. Ordre confirmé par un télégramme du Führerhauptquartier envoyé par le Sturmbannführer Günsche : « Division Charlemagne unter Ausnützung aller Verkehrsmöglichkeiten sofort Einsatz Berlin. Meldung Reichskanzlei ».[1] Les 700 combattants du régiment « Charlemagne » doivent rejoindre Berlin en plusieurs convois car ils n'ont à leur disposition que neuf camions de la Luftwaffe et quelques voitures particulières. Partent avec le premier échelon, l'état-major du Brigadeführer Krukenberg, celui du 57è bataillon du Hauptsturmführer Fernet[2], les trois compagnies du 57è bataillon sous les ordres de l'Untersturmführer Labourdette, de l'Obersturmführer Michel et de l'Oberscharführer Olliver, une compagnie du 58è bataillon sous le commandement du Hauptscharführer Rostaing — le soldat français le plus décoré de l'armée allemande — et la Kampfschule de l'Obersturmführer Weber soit environ 350 hommes. Hélas, deux camions tomberont en panne, celui de l'Oberjunker Chavant et celui de l'Obersturmführer Fantin et de l'abbé Verney (ancien de la N. S. K. K. et de la L. V. F.) ; de plus, il n'y aura pas de deuxième convoi car la tenaille soviétique s'est refermée sur Berlin ce qui fait que sur les 700 Waffen SS français volontaires pour se battre à Berlin, seuls 250 défendront la capitale du IIIè Reich.

Le 24 avril, la « Charlemagne » entre à Berlin. Le Brigadeführer Krukenberg reçoit l'ordre du général Weidling de prendre le commandement de la division « Nordland » dont les régiments « Norge » et « Danmark » sont réduits à l'état de compagnies, le sturmbataillon « Charlemagne » constituant au sein de la division un bataillon d'assaut indépendant[3]. Les camions de la « Norland » vont chercher les Waffen SS français et les conduisent dans le secteur de Neukölln ; sous les vivats des Berlinois, les Français chantent

SS marschiert im Feindesland
Und singt ein Teufelslied

Dans la nuit du 25 26 avril, les Waffen SS multiplient les patrouilles ; au cours d'une de ces patrouilles, le grenadier Ronzier de la compagnie de l'Obersturmführer Michel détruit au Panzerfaust le premier des 62 chars soviétiques que les Waffen SS français mettront hors de combat durant la bataille de Berlin. Le 26 avril, à 5 heures du matin, Hauptsturmführer Fernet déclenche une contre-attaque avec l'appui de blindés du régiment « Hermann von Salza », un Königstiger et son interminable canon de 88, des Panther et des Sturmgeschütze et leur court canon de 70. Le bilan est impressionnant : une trentaine de chars soviétiques sont détruits ; heureusement, peu de pertes sont à déplorer, sauf hélas celle de l'Obersturmführer Michel.

Mais l'Hauptsturmführer Fernet est menacé d'être encerclé par les Soviétiques ; accompagné par des garçons de la Hitlerjugend et des volontaires danois de la « Nordland », il est obligé de se replier Hermann Platz, puis le 27 avril à l'Opéra — le même jour disparait dans le quartier Hasenheide l'Untersturmführer Labourdette engagé en 1942 dans la N. S. K. K. à l'âge de 19 ans, muté à la Waffen SS française dont il s'enorgueillissait d'être l'engagé № 3 — Opéra qu'il quitte pour former avec le Kampfgruppe de l'Untersturmführer danois Christensen de la division « Nordland », en haut de la Wilhelmstrasse et de la Friedrichstrasse, place Belle Alliance, le dernier rempart avant le Bunker du Führer. L'Unterscharführer Vaulot, ouvrier plombier dans le civil, engagé dans la L. V. F., nommé sergent en Russie, décoré de la croix de fer de 2è classe, blessé et démobilisé mais qui réussit à se faire réengager dans la Kriegsmarine (!), puis muter dans la Waffen SS à la fin de l'été de 1944, reçoit la Ritterkreuz. Il est le premier Français chevalier de la Croix de Fer. Il a 20 ans. L'Hauptsturmführer Fernet est également décoré de la Ritterkreuz.

Au soir du 29 avril, tous les officiers de la « Charlemagne » sont morts ou blessés ; seuls sont indemnes trois officiers, l'Oberjunker Douraux, l'Obersturmführer von Wallenrodt et l'Oberjunker-Prince Protopopper qui mourra le 1er mai 1945.

La situation empirant, les Waffen SS français se replient à l'angle de la Wilhelmstrasse et de la Prinz Albrechtstrasse où se trouve l'immeuble du R. S. H. A. ; il est 18 heures, ce 1er mai. Une percée est décidée pour la nuit du 1er au 2 mai sous le commandement des Brigadeführer Mohnke et Krukenberg avec des rescapés des régiments « Norge » et « Danmark » ainsi que quelques Waffen SS français dont l'Unterscharführer Vaulot et l'Oberscharführer Appolot lui-aussi décoré de la Ritterkreuz. Environ 10 000 soldats et civils réussissent à franchir les lignes soviétiques, mais le Brigadeführer Krukenberg ne pourra percer et sera fait prisonnier le 2 mai tandis que l'Unterscharführer Vaulot et l'Oberscharführer Appolot tombent les armes à la main ce 2 mai 1945. En revanche, l'Hauptsturmführer Fernet et ses hommes, plus des Waffen SS lettons et des volontaires germaniques de la division « Nordland » sont toujours au Ministère de l'Air qu'ils ont gagné après avoir abandonné l'immeuble du R. S. H. A. et ne reçoivent pas l'ordre de quitter leur poste pour percer les lignes soviétiques.

Dans la matinée du 2 mai 1945, l'Hauptsturmführer Fernet voit des voitures recouvertes de drapeaux blancs. Il décide de continuer le combat et de se rendre à la Chancellerie par les souterrains du métro, par les stations Stadtmitte et Kaiserhof. Mais en sortant du métro à Kaiserhof, Fernet voit des Soviétiques partout, se promenant les mains dans les poches. Plus un coup de feu. Les combats ont cessé dans la capitales du IIIè Reich. Fernet décide alors de quitter Berlin pour rejoindre l'Armée Wenck avec une trentaine de survivants. Près de Postdamerplatz, ils se cachent pour attendre la nuit, mais des sexagénaires du Volksturm veulent se cacher avec eux ; làs ils attirent l'attention d'une patrouille soviétique. Ils sont arrêtés et dépouillés de leur montre et de leurs armes. Nous sommes le 2 mai 1945, au début de l'après-midi.

Mais si des Waffen SS français sont morts les armes à la main le 2 mai 1945, d'autres mourront le 8 mai 1945, le dernier jour de la guerre, fusillés par des Français de la 2è D. B. du général Leclerc. Les Français ont toujours adoré se massacrer les uns les autres.

Au début du mois de mai 1945, une douzaine de Français combattant aux côtés du IIIè Reich se rend aux troupes américaines. Certains appartiennent au 59è régiment de la division « Charlemagne » tel l'Obersturmführer Krotoff, d'autres tel le sous-lieutenant Briffault de la L. V. F., sortent des hôpitaux et portent la fiche d'évacuation sur eux. Ils sont internés avec des prisonniers allemands dans la caserne de chasseurs de montagne de Bad Reichenhall.

Le 7 mai 1945, la petite ville est occupée par la 2è D. B. du général Leclerc. Les Waffen SS français, apprenant qu'ils seront désormais gardés par les troupes gaullo-communistes, décident de s'évader. Après avoir franchi la clôture ils sont hélas repris dans un petit bois peu de temps après. Le général Leclerc vient, contrairement à ce qui a été longtemps affirmé, s'entretenir avec eux. Leclerc leur reproche de porter l'uniforme allemand, à quoi les Waffen SS français rétorquent que lui-même porte bien l'uniforme américain ! Devant ce qu'il considère comme une insolence, Leclerc décide de faire fusiller ces Waffen SS. Tout doit se dérouler discrètement et ne laisser aucune trace... Il n'y aura aucum jugement militaire, aucune liste des fusillés. Aujourd'hui encore, seuls quatre des fusillés ont été reconnus et identifiés : le souslieutenant Briffault, engagé dans la L. V. F. en 1943 et blessé sur le front de l'est ; l'Obersturmführer Krotoff de la Sturmbrigade Frankreich, puis de la division « Charlemagne » ; l'Untersturmführer Doffat, ancien de la L. V. F., muté à la division « Charlemagne » ; le SS grenadier Payras de la « Charlemagne ».

Le 8 mai, les 12 Waffen SS sont conduits en camion à Kugelbach près de Karlstein. En ce dernier jour de la guerre, ils sont fusillés ayant obtenu le droit de faire face au peloton d'exécution au lieu d'être fusillés dans le dos ; mais l'officier gaullo-communiste a refusé de leur donné un verre d'eau... Le Père Maxime Gaume, l'un des aumôniers de la 2è D. B., est le seul témoin actuellement connu ; il a déclaré[4] : « Après que la décision eut été prise à l'état-major de la division de fusiller les prisonniers sans jugement, le Père Fouquet, aumônier divisionnaire, me donna l'ordre d'assister ceux-ci dans leurs derniers moments. Le jeune lieutenant qui reçut l'ordre de commander le peloton d'exécution n'appartenait d'ailleurs pas à mon unité et était complétement affolé d'avoir à exécuter un pareil ordre, se demandant même s'il n'allait pas refuser d'obéir. Il résolut alors de faire au moins tout ce qui était en son pouvoir pour adoucir les derniers instants des victimes et communia même avec eux avant l'exécution. Les hommes avaient été amenés en camion de Bad Reichenhall où se trouvait l'E. M. de la 2è D. B. jusqu'à Karlstein. Un seul refusa les secours de la religion ; trois d'entre eux déclarèrent n'avoir aucun message à faire transmettre à leur famille. La fusillade se fit en trois fois : par groupe de quatre, de sorte que les derniers virent tomber leurs camarades sous leurs yeux. Tous refusèrent d'avoir les yeux bandés et tombèrent bravement aux cris de « Vive la France ». Conformément aux orders reçus, je laissai les corps sur place, mais je m'adressai à des soldats américains cantonnés dans les environs, leur recommandant d'enterrer les corps, ce qui fut fait quelques jours plus tard ».

Trois jours plus tard, les corps sont donc enterrés par les Américains, les Français ayant refusé d'enterrer leurs compatriotes de la Waffen SS et de la Wehrmacht ! Honte à eux ! Le 6 décembre 1948, à la demande de la famille d'un des fusillés, une enquête est ouverte, mais naturellement elle n'apporte aucun détail, aucun renseignement quant aux circonstances de la capture et de la mort de ces Français portant l'uniforme allemand. Enfin, le 2 juin 1949, les cadavres sont exhumés da la clairière de Kugelbach et placés dans le cimetière communal Sankt Zeno de Bad Reichenhall.

On peut toujours se recueillir sur la tombe de ces défenseurs de l'Occident, de la Civilisation ; elle se trouve au Gruppe 11, Reihe 3, Nr. 81—82.

[1] Jean Mabire, *Mourir à Berlin*, Paris, Fayard, 1975, p. 110.
[2] Voir le témoignage d'Henri Fernet dans *Historia*, n° hors série 32, p. 156 sqq.
[3] Jean Mabire, *La division Nordland*, Paris, Fayard, 1982.
[4] Voir *Historia*, p. 182.

JEAN LE COUR GRANDMAISON*

par Annick de LASSUS SAINT-GENIES

(Ed. Beauchesne)

Officier de marine, député de Loire-Atlantique, responsable national et international d'Action Catholique, Jean le Cour Grandmaison se retira après la mort de sa femme à l'ombre de l'abbaye bénédictine de Kergonan où il s'éteignit en 1974. Son témoignage est celui d'une authentique vie contemplative chez un laïc du vingtième siècle, marié, père de famille, engagé sur le plan politique, social et apostolique. Il n'en est pas de plus actuel pour nous, aujourd'hui.

Grâce à sa fille, Annik de Lassus de Saint-Géniès, l'itinéraire spirituel de cet homme, dont la stature impressionnait beaucoup ceux qui l'approchaient, nous prouve à quel point tout laïc peut être un homme contemplatif ! et quel laïc ? puisqu'il fut marin, homme politique, époux, père et grand-père... En effet, la vie trinitaire existant en nous par le baptème, que nous soyons dans une clôture ou non, toutes nos actions devraient être commandées par une vie spirituelle d'une intensité exceptionnelle... Ainsi, toute sa vie, Jean le Cour Grandmaison se ressourçait dans des retraites.

Avant de mourir, Jean le Cour fait part de ses inquiétudes sur le monde actuel, et... sur la crise de l'Eglise... lucidité impressionnante de cet homme secret et mystérieux qui semble avoir aussi été un précurseur en même temps qu'un spirituel convaincu !

Ce livre admirable et bouleversant... Un tel itinéraire ne peut se résumer : il faut le lire ! **Flore LANTANA**

* „Lecture et Tradition", Bulletin Litteraire, Contrerévolutionnaire ; Chiré-en-Montreuil, F-86190 Vouillé, France, № 100 Mars/Avril 1983.

Großzügige, allzu großzügige Bundesrepublik

In Israel leben zur Zeit über 350.000 rumänische Juden, die über mehrere Zeitungen verfügen, die in Tel-Aviv erscheinen und in rumänischer Sprache geschrieben werden. In einer dieser Zeitungen, nämlich in „Viața Noastră" (Unser Leben) von Freitag, dem 15. April 1983, war unter dem Titel **„Die Israelis können sich in Deutschland für die Altersrente versichern"**, folgendes zu lesen:

„Jeder israelische Staatsbürger, gleich wie alt er ist und gleich wo er geboren wurde, **ist berechtigt**, eine dauernde, monatliche Altersrente aus Westdeutschland zu bekommen, wenn er die rückwirkende Bezahlung der Versicherung leistet.

Dieses Recht geht aus dem Abkommen über sozialen Schutz hervor, das vor einigen Jahren von Israel und der BR Deutschland unterzeichnet wurde. Praktisch war dieses Abkommen den meisten Israelis bis jetzt nicht bekannt.

Das Abkommen läuft Mitte Juni 1983 ab. Bis dahin können israelische Staatsbürger Gesuche um Altersrente bei den deutschen Behörden einreichen. Die Versicherungsnormen sind sehr günstig im Vergleich zu den Versicherungssummen, die man bei uns im Land bezahlen muss.

Berechtigt, Anträge zu stellen, sind nicht nur die Überlebenden des Holocaust, sondern jeder israelische Staatsbürger...

Letzter Termin für das Einreichen der Anträge ist der 13. Juni 1983.

Es spielt also keine Rolle, ob der Antragsteller im Jemen, in Proskurov, in Tobolsk oder anderswo geboren wurde und ob er Deutschland jemals gesehen hat. Er muss nur israelischer Staatsbürger sein. Gemäß der Doppelstaatszugehörigkeit, sind dies die meisten Juden. Es wird eine hübsche Anzahl von Antragstellern geben, die ihre Altersrente aus der Bundesrepublik Deutschland beziehen möchten, gemäß einem Abkommen, von welchem der deutsche Steuerzahler keine Ahnung hat.

Vielleicht wird sich ein Mitglied des Bundestages finden, der, im Zusammenhang mit dieser Sache, dem betreffenden Bundesminister eine Frage stellt.

Die Standarte

Etwas über den rumänischen Beitrag an dem Ostfeldzug

Einem deutschen Kameraden, ehemaliger Verbindungs-Offizier bei der 4. rumänischen Infanterie-Division, haben wir es zu verdanken, dass wir in den Besitz von Zeitungsausschnitten, Berichten und Bildern gekommen sind, die vom Einsatz der drei Divisionen des VI. rum. A. K. handeln, dessen kommandierender General Corneliu Dragalina war.

In dieser Ausgabe bringen wir hier unten einen Bericht, der am 7. August 1942 in den meisten deutschen Zeitungen erschienen ist und an anderer Stelle den Artikel des Kriegsberichterstatters Edgar Schunn.

Unter dem Titel „Rumänischer General erhielt das Ritterkreuz" brachten die deutschen Zeitungen am 7. August 1942 folgenden Bericht:

„Berlin, 6. August

Vom Führer wurde dem Kommandierenden General eines rumänischen Armeekorps, Generalleutnant Dragalina, in Anerkennung der großen Verdienste, die er sich an der Spitze seiner tapferen Truppen erworben hat, als drittem Offizier des rumänischen Heeres das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes verliehen.

Generalleutnant Dragalina entstammt einer alten Soldatenfamilie. Nachdem er an verantwortlicher Stelle im rumänischen großen Generalstab tätig gewesen war und eine Infanterie-Division geführt hat, wurde er 1941 zum Kommandierenden General eines rumänischen Armeekorps ernannt. Bereits zu Beginn des Winterfeldzuges 41/42 zeichnete er sich auf der Krim durch Tapferkeit und persönliches Eingreifen an den Brennpunkten des Kampfes aus. Im weiteren Verlauf des Winterfeldzuges bewährte er sich in den schweren Abwehrkämpfen am Donez und führte sein Korps in der Kesselschlacht von Charkow zum Erfolg. Auch hierfür war sein persönlicher Einsatz ausschlaggebend. Im Rahmen der neuen großen Offensive traten mit den deutschen Truppen in erprobter und bewährter Waffenkameradschaft auch die Divisionen des Generals Dragalina an. Ihre Leistungen wurden bereits im Wehrmachtbericht hervorgehoben. Von entscheidender Bedeutung war die Tatkraft des Generals, vor allem bei den Kämpfen Anfang Juli nördlich des Donez. **Nachdem befehlsgemäß der eine rechte Flügel seines Korps den Einbruch in die feindliche Stellung erzwungen hatte, entschloß er sich sofort, diesen Erfolg auszunutzen, und riß seine Divisionen auf der ganzen Breite des von ihm besetzten Abschnitts zum Sturm vor. Dieser kühne Entschluß erbrachte dank der straffen Führung durch Generalleutnant Dragalina und dank der Tapferkeit seiner Rumänen einen vollen Erfolg.** Die bolschewistischen Verbände wurden vernichtend geschlagen. Dem raschen Zupacken des Generals war es zu danken, daß diese Feindkräfte rechtzeitig daran gehindert wurden, sich gegen die Flanke der in diesem Frontabschnitt zum Angriff vorgehenden Armee zu wenden und deren Vorgehen zu verzögern.

Mit der Auszeichnung des Generalleutnants Dragalina wird zugleich auch der tapfere Einsatz der rumänischen Verbände gewürdigt, die opferbereit und in treuer Waffenkameradschaft mit den deutschen und verbündeten Truppen für ein neues Europa kämpfen".

Die rumänischen Verbände, die in dem betreffenden Frontabschnitt für ein neues Europa kämpften, waren die 2., die 20. und die 4. rumänische Infanterie-Division an deren Spitze damals ein hervorragender Offizier stand, General Cialik, der 1943 als General der Kavallerie Kommandierender General des rumänischen Kavallerie-Korps im Kuban war.

Die Dragalinas stammen aus Caransebeș (Karansebesch) im Banat und als die von Kaiserin Maria Theresia geschaffene Militärgrenze noch bestand, haben alle, als Offiziere, in dem III. rumänischen Grenzregiment gedient. Auch Ion Dragalina, der Vater von General Corneliu Dragalina, war zuerst k. u. k.-Offizier, diente jedoch, seit 1887, in der königlichen rumänischen Armee und wurde im Oktober 1916 Oberbefehlshaber der 1. rumänischen Armee. In dieser Eigenschaft nahm er an einer Erkundung teil, wurde schwer verwundet und starb zwei Tage danach. Auch sein Sohn, Corneliu, bewährte sich im I. Weltkrieg als Artillerieoffizier und erhielt schon damals den Orden „Mihai Viteazul", die höchste rumänische Kriegsauszeichnung.

Nach dem Putsch vom 23. August 1944 und der Preisgabe Rumäniens an die Sowjets, ist General Corneliu Dragalina verschwunden. Man sprach davon, dass er den bewaffneten Widerstand irgendwo im Bergland der Moldau organisierte. Genaueres weiß man bis heute nicht, auch wo und wann er gestorben ist, ist unbekannt.

Über das Schicksal eines anderen rumänischen Ritterkreuzträgers, Oberstleutnant Gheorghe Râșcănescu, ist mehr bekannt. Dieser leistete, nach dem Machtwechsel, der roten Armee erbitterten Widerstand, griff sogar sowjetische Kommando-Stellen an und hielt sich mit seinen Getreuen noch ein paar Jahre in den Wäldern des Neamtz-Gebietes auf. Dann: verschollen!

Auch andere rumänische Offiziere (Oberst Uță, Oberst Arsenescu, Major Dabija, Major Pandrea u. a.) taten dasselbe und warteten vergebens auf Hilfe... vom freien Westen...

Seit der Niederschlagung der ungarischen Revolution von 1956, glaubt bei uns niemand mehr an eine solche Hilfe.

Und wenn sie noch gehört werden, die Sendungen von Radio „Free Europe" haben sie die Wirkung eines, alten, kaputten Leierkastens.

In der Stellung einer rumänischen Infanteriekompanie (Kalmückensteppe, September 1942). Von links nach rechts: General Cialik, General Dragalina, Oberleutnant Max W. Gabriel, DVK-Offizier bei der 4. rumänischen Infanteriedivision.

„AMNESTY INTERNATIONAL" unter Anklage

Seit mehr als zwei Jahrzehnten lobpreisen die Tagespresse, der Rundfunk und das Fernsehen der meisten westlichen Länder die Aktivitäten von „Amnesty International", die eine Gefangenenhilfsorganisation und das Sprachrohr des sogenannten Weltgewissens zu sein behauptet.

„Amnesty International" verfügt heute angeblich über 250.000 Mitglieder, unterhält Büros in 134 Ländern und hat beratende Stimme bei der UNO, bei UNESCO und im Europa-Parlament. Die Gesellschaft verfügt über viel Geld, weil ihre Mitarbeiter gut bezahlt sind, gibt unzählige Broschüren, Plakate und Flugblätter heraus, organisiert Ausstellungen und ist auch materiell an vielen Demonstrationen beteiligt.

Wer sich aber die Mühe nimmt, den Tätigkeitsbereich von „Amnesty International" statistisch zu erfassen, kann einwandfrei feststellen, dass sie die Verletzungen von Menschenrechten wie folgt dosiert: höchstens 5% solche, die in kommunistischen Ländern geschehen und 95% in Ländern, die sich dem Kommunismus widersetzen.

Da diese Dosierung mit der politischen Orientierung der Deutschen im Einklang steht, ist auch die Unterstützung, die „Amnesty International" bei diesen Medien findet, entsprechend.

Vier junge talentierte französische Autoren, Hugues Keraly, Alain Sanders, Jean Nerle und Francis Bergeron sind der Sache nachgegangen und haben ein sehr dokumentiertes Werk herausgegeben: **„Cinq continents accusent Amnesty International"** (Fünf Kontinente klagen Amnesty International an).

Bei der Herstellung der Berichte und Pressemitteilungen, die von den Medien im Wortlaut wiedergegeben werden, benützen die Herren von „Amnesty International" eine sehr einfache Methode. Wenn es sich um die Verletzung der Menschenrechte in einem kommunistischen Land handelt, wird der Vorfall in zwei drei Zeilen verfaßt und die Opfer werden als „Opposanten" bezeichnet. Wenn das aber in einem nichtkommunistischen Land passiert, **hauptsächlich in einem Land, das gegen kommunistische Machenschaften kämpft,** dann werden der Sache ganze Seiten gewidmet und es ist nicht mehr von „Opposanten" die Rede, sondern von „Gewerkschaftlern", „Intellektuellen", „Demokraten", „Freiheitskämpfern" u.s.w.

Das ist die Objektivität von „Amnesty International"! ...

Wie kann es auch anders sein, wenn der Gründer dieser „Gefangenenhilfsorganisation", **Sean Mac Bride,** ein ehemaliges führendes Mitglied der terroristischen IRA-Organisation ist, 1977 mit dem **Lenin-Preis** für Frieden honoriert wurde und allen „Friedensbewegungen", die vom sowjetischen KGB patroniert werden, angehört.

An der Spitze der Zentrale von „Amnesty International" in London steht der Australier **Derek Roebuck**, ein notorischer Kommunist.

In dem obenerwähnten Buch, bringen die 4 französischen Autoren eindeutige Beschuldigungen gegen „Amnesty International" vor, nämlich, dass die Organisation mit den Zahlen schwindelt, dass sie alles, was in kommunistischen Ländern geschieht herabsetzt, sogar rechtfertigt und dass sie Angriffe orchestriert, die gegen die marokkanische, argentinische, chilenische, türkische, salvadorianische und andere Regierungen, die täglich gegen die Freunde des sowjetischen KGB kämpfen müssen, gerichtet sind.

In dem Jahresbericht von 1981, widmet „Amnesty International" 358 Zeilen den Menschenrechtsübertretungen in Südkorea, aber nur 81 Zeilen den Greueln, die in Kambodscha begangen werden.

Klipp und klar, diese sogenannte humanitäre Organisation ist, ohne offiziell an den kommunistischen Infiltrationsapparat gebunden zu sein, in Wirklichkeit der Treibriemen dieses Apparates: sie verbreitet, mit Unterstützung der Medien der meisten westlichen Länder, die kommunistischen Losungen und kämpft gegen alles, was sich dem „wissenschaftlichen" Materialismus und der neuen Weltordnung widersetzt. Die 4 französischen Autoren haben zu dieser Behauptung genug Beweise erbracht.

Angesichts so schwerer Anschuldigungen, wäre es logisch gewesen, wenn „Amnesty International" dazu Stellung genommen hätte. Sie hat es nicht getan und ihre verbündeten Meinungsmacher haben dem Totschweigen den Vorrang gegeben.

Es ist auch dies eine Bestätigung, dass in „Cinq continents accusent Amnesty International" die Wahrheit gesagt wurde.

Wir können dieses Buch nur empfehlen.

ive

Das Korps von General Dragalina

Um 24 Uhr bricht der ganze Stab auf. Es ist Dunkel und die Fahrer müssen wahre Kunststücke vollbringen um auf den russischen Strassen voranzukommen. Endlich ist es so weit.

Auf die Sekunde genau beginnt das Feuer der Artillerievorbereitung. Vom Beobachtungsstand der Artillerie kann man das ganze Vorgelände gut einsehn. Aus hunderten von Rohren bricht es plötzlich hervor. Ein Schauspiel von unerhörter Wucht und Gewalt. Die Nacht ist erhellt und jenseits des Donezufers bricht eine Wolkenwand auf, die die Sicht nimmt.

Die Pioniere setzen die vorbereiteten Schlauchboote zu Wasser. Der Russe ist vollkommen überrascht und von dem gewaltigen Feuer der Artillerie einfach zugedeckt. Die ersten Infanteristen setzen über den nicht sehr breiten aber tiefen Fluss und bilden mit automatischen Waffen Brückenköpfe.

Das jenseitige Ufer liegt etwas höher und hat bis dicht an das Wasser Wald und dichtes Gestrüpp. Ausserdem ist es gespickt mit Bunkern aus denen starkes Feuer zu erwarten ist. Der Feindleistet teilweise sehr harten Widerstand und zieht sich dann in den Wald zurück. Durch einen Überläufer ist in Erfahrung gebracht worden dass gerade der Wald stark vermint sei und zwar durch Minen aller Art.: gegen Fahrzeuge, Tanks und Truppen. Besonders die der Truppe sind ganz raffiniert angelegt. Reihenweise miteinander verbunden durch einen grünen Faden der in dem dichten und hohen Gras sowie im Gestrüpp nicht auszumachen ist. Pioniere werden deswegen den eizelnen vorgehenden Abteilungen zugeteilt deren Aufgabe schwer ist. Baumschützen die zu den besten Schützen zählen, erschweren den planmässig vorgetragenen Angriff.

General Dragalina ist vom ersten Augenblick an mit vornedran. Er nimmt uns in die erste Feuerlinie mit. Ungeachtet der Mahnungen der Kompaniekommandanten macht er seine Inspektionen und beobachtet an Ort und Stelle das Vorgehen seiner Soldaten.

Als wir an die Stelle kommen wo mit einer Schlauchbootfähre deutscher Pioniere die Infanterie übersetzt, setzt plötzlich heftiges Feuer der feindlichen Minenwerfer ein Trotz des Feuers besteht der General darauf, übergesetzt zu werden.

Der General ist der erste höhere Offizier der das jenseitige Ufer betritt. Sofort lässt er den Kommandeur des Abschnittes kommen um sich von ihm berichten zu lassen. Dieser übrigens ein volksdeutscher Oberst rapportiert ausführlich und gibt einen genauen Bericht. Durch Minen ist

(Fortsetzung auf Seite 12)

Wer sind die Schuldigen?

Ein Landsmann, der in Rumänien lebt und 1943 Teilnehmer eines Lehrganges für Artillerieoffiziere in Jüterbog war, unternahm jetzt seine erste Auslandreise nach 40 Jahren und hielt sich fast einen Monat lang auch in Deutschland auf.

Als wir mit ihm zusammenkamen, sagte er uns u. a. folgendes: „Man findet hier alles in Hülle und Fülle. Jeder hat sein Auto. Jeder geht in die Ferien nach Belieben. Die Leute leben im Wohlstand, aber etwas haben sie verloren: den Nationalstolz und den Gemeinschaftssinn. Was für Deutsche sind es, die im Fernsehen auftreten, um die Ehre einer Nation zu besudeln und den deutschen Soldaten, der von der ganzen Welt bewundert wurde, ständig in den Dreck zu ziehen?... Gewiss, es ist ein anderes Deutschland, anders als wir es uns Mitte der 50 Jahre in Rumänien vorgestellt haben, als die Bundeswehr aufgestellt wurde... Jetzt frage ich mich, was wird aus diesem Europa werden...“

Und er ist nicht der Einzige, der uns das sagte. Weil sie auf die Meinung des Auslandes sehr bedacht sind, sollten die „staatstragenden“ Parteien dies zur Kenntnis nehmen.

Es sind Dinge in den letzten zwei Monaten in Deutschland geschehen, die unseren Landsmann berechtigen, zu einem so pessimistischen Urteil zu kommen.

Wir wissen nicht von wem die Idee stammt, Jugendliche zu einer Diskussion mit den Parlamentariern im Bundestag einzuladen. In Wirklichkeit hat jede im Bundestag vertretene Partei seine eigene Kundschaft eingeladen. Auch die sogenannten Grünen, die eigentlich ein Sammelbecken von APO, Rote Armee Fraktion, Revolutionäre Zellen, Spinnern und asozialen Elementen sind. Die Gäste der Grünen kamen aus Berlin, es waren solche, die an besetzten Häusern Transparente mit der Aufschrift „Deutschland, verrecke!“ angebracht haben.

Und diese Gäste der „Grünen“ scheuten sich nicht, den Bundesadler, also das Staatswappen, mit Farbbeuteln zu besudeln. Das geschah im Sitzungssaal der Volksvertretung und es wurde damals gesagt, dass die Täter „vorübergehend“ festgenommen wurden. Die Frage bleibt aber offen, ob sie auch vor ein Gericht gestellt und entsprechend bestraft wurden, denn etwas ähnliches ist noch nie geschehen, nirgends auf dieser Erdkugel.

Nicht nur Erinnerungstafeln und Denkmäler, sondern auch die Ruhestätten von tapferen Soldaten, die sich um das deutsche Vaterland verdient gemacht haben, werden geschändet. Und es geschieht nichts...

Wenn Überlebende von kampferprobten und ausgebluteten Einheiten des Zweiten Weltkrieges zu einem Kameradentreffen zusammensein wollen, dann wird das Gesindel von den Meinungsmachern mobilisiert, um dagegen zu demonstrieren. So zum Beispiel anläßlich des Pfingsttreffens des I. Panzerkorps der ehemaligen Waffen-SS. Hinter einem Transparent: „Jüdische Studenten in Deutschland“, sah man bekannte Gesichter aus der Halbwelt von Frankfurt...

Die ahnungslosen Jugendlichen, die zu solchen Maskeraden gedrängt werden, sind nicht die Schuldigen. Sie bilden bereits die 3. Generation, die in diesem Sinne, zur Ablehnung von Werten die eine Nation stark macht, erzogen wurden, von Leuten, die mit dem Troß der Sieger nach Deutschland kamen, Leuten, die sich selbst als fortschrittliche Intellektuelle vorstellen, die aber gemeine Verräter sind. Diese Verräter bestimmen, was Recht und was Unrecht ist. Diese Verräter haben statt Vaterland den Begriff einer nichtssagenden Gesellschaft lanciert. Diese Verräter machen Deutschland kaputt und damit auch Europa.

I. V. EMILIAN

Das Korps von General Dragalina

(Fortsetzung von Seite 11)

das Vorgehen empfindlich gestört doch kann das befohlene Angriffsziel unter allen Umständen erreicht werden. Die Verfassung der Soldaten ist ausgezeichnet. Sie konnten kaum den Augenblick des Angriffes erwarten. Alles junge Kontingente. Dasselbe hört der General auch von einzelnen Soldaten die in einer kurzen Kampfpause hinter Bäumen liegen. Alle kennen sie ihren General und erzählen ihm ohne Hemmungen und mit strahlenden Gesichtern. Er ermutigt sie und reicht jedem von ihnen ein Päckchen Zigaretten.

Wir stecken uns auch eine an und springen dem General Feuer zu reichen. Er winkt ab und verlangt von einem am Boden liegenden Soldaten Feuer. Der zieht aus der Hosentasche ein „erbeutetes Feuerzeug: ein Stahlstück, einen Stein und den Docht einer Petroleumlampe. Geduldig wartet der General bis ihm Feuer „geschlagen“ wird und lacht nur gemächlich als ihm der „Ostaş“ versichert dass dieses die sicherste Metode sei Feuer zu machen.

Und weiter geht es in einem Höllentempo im Horchgeländewagen zur nächsten Division. Es ist wie verhext. Kaum kommen wir an dem B-Stand der Division bei Höhe... an, setzt ein Artilleriefeuer ein. An uns vorbei über einen vom Feind mit blossem Auge einzusehenden Hügelkamm fahren grosse LKW der deutschen Pioniere mit grossen Pontons, um eine Brücke zu schlagen. Daher auch das Feuer.

Im Unterstand der B-Stelle nimmt der General die Meldung des Generals C entgegen. (NN. General Cialik, damals Kommandeur der 4. rum. I. D.) Die Division hatte ziemlich schwere Verluste. Besonders ein Regiment wo alle Offiziere bei einem schneidigen Angriff verwundet wurden. In einem benachbarten Dorf waren Partisanen verborgen die bei Beginn der Operation in deutscheUniformen verkleidet hervorbrachen und einen Teil eines deutschen Regimentes angriffen, und bis die Soldaten überhaupt begriffen was los war Verluste an Verwundeten und Toten verursachten. Das ganze Dorf wurde darauf hin umzingelt und über 40 Partisanen gefangen und abgeurteilt. Auch Frauen sollen beteiligt gewesen sein. Die Division verlor dabei einen Offizier und einen Unteroffizier, der die Zentrale der Division bediente.

Während des frugalen Mittagmahls auf freiem Felde zu dem der Divisionsgeneral einlud, beginnt wieder die Beschiessung durch die russischen Batterien. Das stört keinen, der Korpskommandant löffelt ruhig seine Suppe, trotzdem die Einschläge bis auf 30 m. herankommen. Am improvisierten Tische sitzend raucht er nach Tisch die unvermeidliche Zigarette und sieht sich das Schauspiel interessiert an.

Inzwischen ist es 16 Uhr geworden. Alle Divisionen sind inspiziert. Das Ergebnis des ersten Angriffstages ist gut. Es geht zurück zur Kommandostelle. Seit 24 Uhr ist der nun 56 jährige General auf den Beinen ohne Ruh und Rast, ständig in den vordersten Stellungen auftauchend. Ich gebe meiner Bewunderung Ausdruck. „Das ist mein tägliches Programm“ sagt er. „Ich kann nur dann Befehle erteilen und gründliche Massnahmen treffen, wenn ich mich auch mit eigenen Augen orientiert habe. Die Truppe muss die Überzeugung haben, dass ich selbst um sie genau Bescheid weiss, auch ihre Nöte kenne und auch alles mache, was nur möglich ist“.

Das Ergebnis dieser Einstellung haben wir kennen gelernt. Nicht nur im Stabe sondern gerade draussen mitten im Feuer bei dem einzelnen Manne. Alle ob Offizier oder Mann, sie lieben „ihren General“.

Kriegsberichterstatter

V. P. A. Edgar Schunn

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, B. Helmstr. 16
Druck: Dr. Peter Belej, München 40, Heßstr. 74/76

Nach dem ersten Weltkrieg war Karl Stauss mehr als 15 Jahre lang Beauftragter der deutschen Kriegsgräberfürsorge in Rumänien. Als er 1920 seine erste Erkundungsreise unternahm, konnte er feststellen, daß die Gräber der gefallenen deutschen und österreich-ungarischen Soldaten sehr gepflegt und mit Blumen geschmückt waren. Auch zehn Jahre danach, waren die Kriegsgräber, selbst in abgelegenen kleinen Ortschaften, genau so gut gepflegt wie in den ersten Nachkriegsjahren.

Dann entschloß er sich, ein Buch darüber zu schreiben, das 1931 in der Honterus-Buchdruckerei der evangelische Landeskirche A. B. in Rumänien erschienen ist. In diesem Buch erwähnt Karl Stauss auch, dass in den rumänischen Schulen die Verehrung für die gefallenen Soldaten, ohne Unterschied ob es sich um eigene oder Soldaten der ehemaligen Gegner handelte, wach gehalten wurde. In jedem Jahr hat die rumänische Armee am Heldengedenktag Ehrenformationen auch auf die Soldatenfriedhöfe des ehemaligen Gegners entsandt.

Das Vorwort zu diesem Buch bilden zwei Briefe, der eine wurde von Königin Maria von Rumänien und der andere von Generalfeldmarschall August von Mackensen geschrieben.

Hier unten die beiden Briefe:

Freund oder Feind,
mögen wir alle Gräber
in Ehren halten denn vor
Gott ist jeder gleich der für
sein Vaterland gefallen ist.

Marie

Der kriegerische Mannesmut des
deutschen Soldaten wurde im rumänischen
Feldzuge von der Tapferkeit der Gegner,
den eigenartigen Schwierigkeiten des Gelän-
des u. den Widerwärtigkeiten der wechseln-
den Witterung auf eine Probe gestellt, deren
Ueberwindung höchste seelische Kraft heraus-
forderte. Die feindlichen Kugeln suchten unter
den Ringenden nach den Besten. Diese Helden
sind es gewesen, welche ihr Leben für den
Sieg dahingegeben. Uns Ueberlebenden sind
die Stätten ihrer Ruhe heiliger Boden. Dort
rufen sie uns u. kommenden Geschlechtern
zu: nicht um zu leben, seid Ihr geboren,
sondern um Eure Pflicht zu tun. Vater-
landsliebe ist höchste Tugend!

v. Mackensen, Gen. Feldmarschall.